

தத்தோத்பவாவும் தத்தாத்திரேயரும்

தத்தோத்பவா என்பவர் இளமைக் காலம் முதலே தத்தாத்திரேயரின் பக்தர். அவருடைய ஆசிகளைப் பெற்று சன்யாச வாழ்வை மேற் கொண்டவர். தத்தோபந்தின் வாழ்க்கையில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது உண்டு. அவர் பன்னிரண்டு வயதான பொழுது அரசனிடம் வேலை செய்து கொண்டிருந்த அவருடைய தந்தை மன்னனிடம் கடன்பட்டு விட்டார். அதைத் திருப்பித் தர முடியாமல் போய்விட அந்த மன்னன் தத்தோத்பாவை பயணக் கைதியாக வைத்துக் கொண்டு பணத்தைப் முழுவதும் கொடுத்தப்பின் அவனை அழைத்துக் கொண்டு போகுமாறு கூறி விட்டான். அவருடைய குடும்பத்தினர் தத்தாத்திரேயரின் பக்தர்கள். அவரிடம் மனமுறுகிப் பிரார்த்தனை செய்யலாயினர். தங்களுடைய மகன் தத்தோத்பா மன்னனிடம் எப்படி எல்லாம் சித்திரவதைப் பட்டு வேலை செய்கின்றானோ என மனம் கதறி அழுதனர். தன் பக்தனின் மகன் சிறை பிடிக்கப்பட்டு கொடுமைகளை அனுமதிக்க விரும்புவாரா தத்தாத்திரேயர். ஆகவே ஒரு நாள் திடீர் என அந்த நாட்டு மன்னனிடம் ஒரு புதியவர் போலச் சென்று தன்னை தத்தோத்பாவின் தந்தை அனுப்பி உள்ளார் என்றும் கடன் பட்டிருந்த பணத்தைக் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு சிறை வைக்கப் பட்டு உள்ள தத்தோத்பாவை திரும்ப அழைத்து வரும்படிக் கூறினார் என்று கூறிய பின்னர் பணத்தைக் குறித்த காலத்திற்கு முன்பே தந்துவிட்டு தத்தோத்பாவிற்கு விடுதலை வாங்கிக் கொண்டு அங்கிருந்து அவரை அழைத்துச் சென்றார். உண்மையில் நடந்தது எதுவுமே தத்தோத்பாவின் தந்தைக்குத் தெரியாது. விடுதலைப் பெற்று வீடு திரும்பி வந்த மகன் அனைத்து செய்திகளையும் கூறிய பின்னரே அப்படி ஒரு கருணையை செய்து உள்ளவர் தத்தாத்திரேயர் எனத் தெரிந்து கொண்டு ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்.

அதன் பின்னர் தத்தோத்பாவும் தத்தர் பக்தியில் இன்னமும் தீவிரம் அடைந்தார். மனம் எப்பொழுதும் தத்தரையே நினைத்த வண்ணம் ஏங்கியது. இளம் வயது. நண்பர்களுடன் உல்லாசமாக இருக்க முடியவில்லை. மனம் முழுவதும் தத்தரைக் காண வேண்டும், தத்தரைக் காண வேண்டும் என்றே துடிக்கலாயிற்று. அந்த வேட்கையின் விளைவாக தத்தரை எங்காவது பார்க்க முடியுமா என மலைப் பகுதிகளில் இருந்த காடுகளின் உள்ளே சென்று தேடலானார். தியானம் செய்யலானார். உணவு பற்றியோ, உடைகளைப் பற்றியோ கவலைப் படவில்லை. மண் மீதும், வெற்று பூமி மீதும் படுத்து உறங்கினார். கற்கள் மீதும் பாறைகள் மீதும் படுத்து உறங்கினார். காலம் உருண்டது. சமார் இருபதுக்கும் மேலான ஆண்டுகளை காட்டில் தொடர்ந்தார். இதனால் மிகவும் மனம் மகிர்வுற்ற தத்தாத்திரேயர் ஒரு நாள் திடுப்பென அவர் முன் வந்து நின்று தன்னுடன் சேர்த்து அவரைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார். அப்படிக்கட்டிப் பிடித்த நேரத்தில் அவரை தெய்வீகப் பிறவியாக மாற்றினார். தத்தோத்பாவின் மன மகிழ்சிக்கு அளவே இல்லை. அனைத்து உலகையும் மறந்து நின்றார்.

அங்கிருந்து சென்று அம்பாகூகிரி என்ற இடத்தில் தங்கலானார். காட்டை விட்டு வெளியில் வந்த அந்த நேரத்தில்தான் ஏக்நாதையும் எதேச்சையாகச் சந்தித்தார். இரு முனிவர்களும் மனம் விட்டுப் பேசினர். காலம் உருண்டது. ஒரு முறை ஏக்நாத் இருந்த இடத்தில் கிருஷ்ண ஜெயந்தி நடைபெற்றது. அதில் கலந்து கொள்வதற்காக தத்தோத்பாவும் சென்றிருந்தார். விழா நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்ற பொழுது வாசலில் தத்தாத்திரேயர் காவல்காரன் உருவில் நின்றிருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்து ஓடிச் சென்று அவர் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். எதற்காக இப்படி காவல்காரன் உருவில் இங்கு இருக்கின்றீர்கள் எனக் அவரிடம் கேட்ட பொழுது, தான் காவல் காத்துக் கொண்டு இருந்தது ஏக்நாத் என்ற தனி மனிதனுக்கு அல்ல, காவலில் இருப்பது அவர் உருவில் உள்ள

பாண்டூரங்க பகவானுக்கே எனவும், ஏக்நாதர் பாண்டூரங்களை என்ற உண்மையையும் கூறி விட்டு அதனால்தான் அவருக்கு அத்தனை மரியாதைத் தருவதாகவும் கூறினார்.

தத்தரிடம் தன்னை முழுமையாக சமர்பித்துக் கொள்ளாத ஒரு சன்யாசிக்கு, ஏக்நாத் என்ற ஒரு தனி மனிதருக்கு ஏன் தத்தர் கருணை காட்டுகின்றார் என்ற கேள்வி எழுந்த பொழுது அதற்குக் காரணம் இருந்தது என்பதும் அவர் பிறந்து பதினெட்டு வருடங்களுக்குப் பிறந்த தத்தோத்பாவாவின் வாழ்க்கையின் ஒரு அத்தியாயம் மூலம் விளங்கும் எனவும் முன்பு கூறியது இதனால்தான் என விளங்கும். அந்த சம்பவம் நடந்த பல காலத்திற்குப் பின்னர் தத்தோத்பாவும் கோதாவரி நதிக் கரையில் தத்தரின் பாதுகைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு ஞான உபதேசமும் பெற்றார். 'அஹம் பிரம்மஸ்மி அதாவது நானே பிரம்மம் என்ற உண்மையை உணர்த்தும் மாபெரும் தத்துவம் அவர் பெற்ற ஞான உபதேசம்.

சத்ருஜித்தும் தத்தாத்திரேயரும்

தத்தாத்திரேயருடைய மகிமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இன்னும் ஒரு கதை உண்டு. முன்னொரு காலத்தில் சத்ருஜித் என்ற மன்னன் இருந்தான். நல்ல ஒழுக்கங்களும் நேர்மையும் கொண்டு அரசாண்டு வந்தவன். அவனுக்கு ருதுத்வஜன் என்ற மகன் இருந்தான். அப்பாவிற் கு தப்பாமல் பிறந்த பிள்ளை என்று போற்றும் அளவிற்கு ருதுத்வஜன் திறமைசாலியாகவே இருந்தான். அது மட்டும் அல்ல, நல்ல குணங்களிலும், சாஸ்திர அறிவுகளிலும் குறைவின்றி இருந்தான். அத்தனை இருந்தும், தான் ஒரு இளவரசன் என்பதையும் மறந்துவிட்டு தன் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்த வண்ணம் உல்லாசமாக இருந்து வந்தான். அவனுக்கு இருந்த பல நண்பர்களில் இருவர் மட்டும் அவனிடம் மிக நட்புடன் பழகிக் கொண்டு இருந்தனர். அவர்கள்

நாகலோகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நாகலோகத்தைச் சேர்ந்த அவர்கள் அந்தணர்களின் வேடத்தில் அங்கு வந்து தங்கி வார்ந்து கொண்டு ருதுத்வஜனுடைய நல்ல நண்பர்களாக இருந்ததின் காரணம் ருதுத்வஜனுடைய நல்ல பண்பும் குணமும் தான். அவர்கள் நாகலோகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற உண்மை ருதுத்வஜனுக்குத் தெரியாது.

இப்படியாக அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கையில் ஒருமுறை முனிவர் ஒருவர் சத்ருஜித்தின் அரசவையில் வந்து தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஒரு சங்கடத்தைப் பற்றிக் கூறினார் “அரசே, நான் பல ஆண்டுகளாக காட்டில் தவம் செய்து கொண்டு இருப்பவன். ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக ஒரு அரக்கன் அங்கு வந்து என் தவத்தை கலைத்தவாறு இருக்கின்றான். நான் இத்தனை நாட்களாக கஷ்டப்பட்டு முசய்த தவத்தின் பலனை உபயோகப் படுத்தி கேவலமான ஒரு அரக்கன் அவனை அழிக்க விரும்பாமல் தெய்வத்தை வேண்டிக் கொண்டு நின்றிருந்த பொழுது ஆகாயத்தில் இருந்து ஒரு அசரீ கூறியது, ‘நான் உனக்கு சூரியனின் வாகனங்களுக்கு இணையான சக்தி கொண்ட ஒரு தேவலோகக் குதிரையை அனுப்புகிறேன். அதைக் கொண்டு போய் அரசன் சத்ருஜித்திடம் தந்து அந்த குதிரையை அவனுடைய மகனிடம் கொடுத்து அதில் ஏறிச் சென்று அரக்கர்களை அழிக்கச் சொல்’ என்று ஆணையிட்டது. அதே சமயத்தில் என் எதிரில் ஒரு குதிரையும் வந்து நின்றது. அதை எனக்கு அசரி கூறிய கட்டளைப்படியே உன்னிடம் கொண்டு வந்து விட்டேன் மன்னா. நீதான் அந்த அரக்கர்களை அழித்து என்னுடைய தவத்தினைத் தொடர உதவ வேண்டும்’ என்று கூறிவிட்டு தன்னுடன் அழைத்து வந்திருந்த குதிரையை அரசனிடம் தந்தார்.

அரசன் மிகுந்த பண்பு மிக்கவன், ரிஷி முனிவர்களைக் காப்பது தன் கடமை என நினைப்பவன். ஆகவே சற்றும் தயங்காமல் தன் மகன் ருதுத்வஜனை

அழைத்து முனிவர் கூறிய செய்தியைக் கூறி அவருக்கு துணை சென்று அந்த அரக்கர்களை அழித்து விட்டு வருமாறு ஆணையிட்டான். மகனும் மறுவார்த்தைக் கூறாமல் முனிவருடன் கிளம்பினான். அந்த குதிரையிடம் சென்று கை கூப்பி வணங்கி நின்று தனக்கு துணை புரியுமாறு அவன் வேண்டிக் கொள்ள அந்த குதிரையோ குனிந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அவனைத் தன் முதுகில் ஏறிக் கொள்ளுமாறு சைகைக் காட்டியது. தன்னுடன் அந்த முனிவரையும் அமர வைத்துக் கொண்ட இளவரசன் முனிவரின் பர்ணசாலையை அடைந்தான். முனிவர் தவத்தினைத் தொடர, இளவரசனோ இரவு பகலாக அந்தக் குடிலுக்கு காவலாக அங்கு இருந்து வந்தான்.

அப்போது ஒரு நாள் ஒரு அரக்கன் காட்டுப் பன்றியின் உருவில் அங்கு வந்து தவத்திற்கு இடையூறு விளைவிக் கலானான். அதைப் பார்த்த இளவரசன் ருதுத்வஜன் அதை அம்பு எய்தி தாக்கலானான். கடுமையாக அம்பு அடிபட்ட அந்த காட்டுப் பன்றி உருவில் இருந்த அரக்கன் ஓடத் துவங்க, அதை விடக் கூடாது என்று எண்ணிய இளவரசன் தேவலோக குதிரை மீது எறி அதைத் துரத்தலானான். தான் தப்பி ஓடாவிடில் தன்னை அவன் கொன்று விடுவான் என்பதை உணர்ந்தான் அந்த அரக்கன். ஆகவே பூமியைக் குடைந்து கொண்டு பாதளத்துக்குள் ஓடலானான். ருதுத்வஜனும் அதை விடாமல் துரத்திய வண்ணம் பாதளத்துக்குள் சென்றான். அவன் அமர்ந்து இருந்தது ஒரு தேவலோக குதிரை என்பதால் அதன் சக்தியால் பாதாளத்திலும் புகுந்து பன்றியைத் துரத்த முடிந்தது. பாதாளத்தில் நுழைந்து கொண்ட அந்த காட்டுப்பன்றி எங்கோ சென்று மறைந்து கொண்டது. அந்தப் பாதாள உலகிலோ கண்களைக் கவரும் வண்ண மயமான கட்டிடங்கள் நிறைந்து இருக்க, இளவரசன் அந்த பளிங்கு மண்டபங்களின் அழகை ரசித்துக் கொண்டு எந்த வீட்டில் சென்று அந்தக் காட்டுப் பன்றி மறைந்து கொண்டது என எண்ணியவாறு அதைத் தேடலானான்.

அப்படி அவன் தேடி அலைகையில் வழியிலே ஒரு அழகிய பெண்மணியைக் கண்டான். நல்ல முகப் பொலிவு, தங்க ஆபரணங்கள் அணிந்து இருந்தாள். ஆனால் கிழிந்திருந்த ஆடைகள், முகத்தில் சோகத்தின் சாயல் என்றபடி காட்சி தந்தாள் அந்தப் பெண். ருதுத்வஜன் அவளை வியப்போடு நோக்க அவளும் அவனை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள். ஆகவே அந்தப் பெண்மணியின் அருகில் சென்ற இளவரசன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான் ‘அம்மணி நான் ஒரு காட்டுப் பன்றியைத் துரத்திக் கொண்டு இங்கு வந்தேன். அது இந்த கட்டிடத்தில் நுழைந்து ஓடியது. அதைக் கண்டு பிடித்து அழிக்க வேண்டும். இந்த கட்டிடத்துக்குள் யார் வசிக்கின்றார்கள்’. அவன் அப்படிக்கேட்டதும் அந்தப் பெண்மணியோ சட்டென உள்ளே ஓடி விட்டாள் . அந்த வீட்டில் எந்த வித சலனமும் தெரியவில்லை. ருதுத்வஜனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. இதென்ன மாயமாக இருக்கின்றதே, காட்டுப் பன்றியும் ஓடி மறைந்து விட்டது. தான் கண்ட பெண்ணையும் காணவில்லை. எங்கே மறைந்து விட்டாள் அவள் என எண்ணியபடி, தைரியமாக மீண்டும் தேவலோகக் குதிரை மீது ஏறி அந்தக் கட்டிடத்தின் மேல் மாடியை அடைந்து குதிரையை அங்கேயே கட்டிவிட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். என்ன அதிசயம் அந்த வீட்டின் ஒரு பெரிய அறையில் கண்களே பூரித்துப் போகும் அளவில் ஒரு கட்டழகி மஞ்சத்தில் படுத்து இருந்தாள். அவன் வந்ததை அவள் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. படுத்திருந்தவள் அழகில் சொக்கி நின்றிருந்தான் ருதுத்வஜன். அவன் அப்படி அவளைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டு இருக்கையில் எதேச்சையாக திரும்பிப் படுத்தவள் தன் எதிரில் முன்பின் பார்த்திராத ஒரு மானிடன் வந்து நின்றதைக் கண்டு முதலில் பயந்து போனாலும் அந்த மங்கையும் அவனுடைய அழகைப் பருகலானாள். இருவரும் தம்முடைய நிலையை மறந்துபோய் காதல் மயக்கத்தில் விழத் துவங்க இருந்த நேரத்தில் தன்னை உடனடியாக சுதாகரித்துக் கொண்டான் ருதுத்வஜன். தான் வந்த காரியம்

தடைபடலாகாது என எண்ணியபடி அவளிடம் கேட்டான் ‘அழகிய பெண்ணே, உன் முகத்தில் எதோ சோகக் களை தெரிகின்றதைக் காண்கின்றேன். நீ யார், உனக்கு என்ன கவலை என்பதையும், இங்கு என்ன செய்கிறாய் எனவும் நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா’. அவள் பதில் கூறாமல் மௌனம் சாதிக்க இன்னும் இரு முறை அவளிடம் அந்தக் கேள்விக் கணைகளை வீசினான். மெல்ல அவள் வாய் பேசத் துவங்கியது. குண்டலி என எவளையோ நோக்கி அவள் குரல் கொடுக்க, உள்ளே இருந்து இளவரசன் முதலில் வெளியில் கண்ட பெண்மணி அங்கு வந்தாள். வந்தவள் தலை குனிந்தபடிக்கூறினாள் ‘ஐயா, வெளியில் நீங்கள் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் கூற இயலாத நிலைமை எங்களுக்கு. மன்னித்து விடுங்கள். நாங்கள் ஒரு ஆபத்தில் சிக்கி உள்ளோம். அது பற்றி இப்போது கூற இயலாது. ஆகவே முதலில் நீங்கள் யார் என்பதைக் கூறுவீர்களா?

இளவரசன் புரிந்து கொண்டான். அந்த பெண்கள் எதோ ஆபத்தில் சிக்கி உள்ளனர். அவர்களைக் காக்க வேண்டும். இப்படியாக எண்ணியவாறே அவன் கூறினான் “மங்கைகளே, நான் சத்ருஜித் என்ற பூலோக மன்னனின் மகனான ருதுத்வஜன் என்பவன். நான் ஒரு காட்டுப் பன்றியின் உருவில் பூலோகம் வந்து முனிவரின் தவத்தைக் கலைக்க முயன்ற அரக்கனைத் தேடி இங்கு வந்தேன். என் மீது நம்பிக்கை இருந்தால் உங்களுடைய துயரம் என்ன என்று கூறினால் என்னால் முழுந்த அளவு உங்களுக்கு உதவுகிறேன்”, என்று கூற அவன் மீது நம்பிக்கைக் கொண்டு அவளிடம் முதலில் அவனை வெளியில் கண்ட பெண்மணி கூறினாள். ‘நன்றி இளவரசே, நன்றி. எங்களின் துயரத்தைக் கேளுங்கள். இதோ நிற்கின்றாளே என் தோழி மதாலசை என்பவள், அவள் மீது காதல் கொண்டு அவளை கட்டாயமாக மணந்து கொள்ள நிர்பந்தம் செய்தான் இந்த பாதாள உலகின் அரசனின் புதல்வன். பூவுலகில் உள்ளவர்கள் எப்படி பாதாளத்தில் உள்ளவர்களை, அதுவும்

அரக்கனை மணக்க சம்மதிப்பாள் ?

அதனால் அதற்கு மறுத்த இவளை பிடித்து கொண்டு வந்து இந்த பாதாள உலகில் சிறை வைத்து இருக்கின்றான். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் இவளை கட்டாயமாக மணக்கப் போவதாக கூறி விட்டு சென்றதினால் அவள் தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சித்தாள். ஆனால் இவளை எதேற்சையாகப் பார்த்த காமதேனுப் பசு அந்த தற்கொலை முயற்சியைக் கை விடுமாறு அறிவுறுத்தியதுடன் அல்லாமல், இந்த அரக்கனை எவன் கொல்ல முயலுவானோ அவனே மதாலசையான உன்னை மணப்பான் என்று தைரியம் கூறிவிட்டுச் சென்றான். அதற்கேற்ப இன்று பூலோகம் சென்று வந்த அந்த அரக்கன் தன் உடல் முழுதும் எவனோ அடித்த அம்புகளினால் துளைக்கப்பட்டு வந்துள்ளான் என்று நாங்கள் நினைத்துக் கொண்டு இருந்த பொழுதுதான் நீங்களும் அவனைத் துரத்திக் கொண்டு வந்து உள் ளீர்கள் . இதை நல்ல சகுனம் என்றே நினைக்கின்றோம் ' ? என்று கூறிய பின் தங்களுக்கு உதவ முடியும் எனில் பாதாளத்தில் இருந்து அவளை மீட்டுக் கொண்டு போக முடியுமா எனக் கேட்டனர் .

இளவரசனுக்கோ அந்த மங்கையை மிகவும் பிடித்து இருந்ததினால் அவளை தான் மணந்து கொண்டு அங்கிருந்து அழைத்துச் செல்ல விரும்பினான் . ஆனாலும் தன் குல வழக்கப்படி அவளை தன் குருவின் ஆசி இன்றி, வேத ஹோமம் மூட்டி வளர்க்காமல் மணம் செய்து கொள்ள விரும்பவில்லை. அந்த பெண்களும் அதை அறிந்து கொண்டு அவனுடைய வேத குருவை நினைத்து வேண்டத் துவங்கியதும் அவரும் அங்கே பிரசன்னமாகி, இருவரின் விருப்பத்தையும் அறிந்து கொண்ட பின் அங்கேயே தன் சக்தியினால் ஹோம குண்டம் வளர்த்து அக்னி சாட்சியாக அவர்களுக்கு விவாகம் செய்து வைத்தார். அந்தப் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டு பூலோகம் நோக்கிப் புறப்பட்டவன் மீது போர் தொடுத்தான் பாதாளகேது. ஆனால்

இளவரசன் அதிக சக்தி பெற்றவனாக மட்டும் இல்லாமல் பராக் கிரமான குதிரையையும் வைத்து இருந்ததினால் அனைத்து அசுரர்களையும் கொன்ற பின் அவளை மீட்டுக் கொண்டு தன் ராஜதானியை அடைந்தான். அவன் செல்லும் முன்பே அனைத்து விவரங்களையும் அவனுக்கு விவாகம் செய்து வைத்த அரச குரு மன்னரிடம் கூறி இருந்ததினால் அவர்கள் வரவை ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தவர்கள், ஒரு மனைவியுடன் திரும்பிய மகனை மிக ஆடம்பரமாக வரவேற்றனர்.

திரும்பி வந்தது முதல் இளவரசன் பழக்க வழக்கங்களில் பெரிய மாற்றம் தோன்றியது. முன்புபோல் இன்றி நண்பர்களுடன் சுற்றித் திரிவதைக் குறைத்த பின் தன் மனைவியுடனும் ராஜ பரிபாலனத்திலும் அதிக நேரம் செலவு செய்யலானான். அவன் மனதில் மற்றோரு தாகம் எழுந்தது. ரிஷி முனிவர்களை அடிக்கடி சென்று பார்த்தபடியும் அவர்களின் அறிவுறைகளைக் கேட்டபடியும் பொழுதைக் கழிக்கலானான். அதே நேரத்தில் மனைவியுடனும் மிகவும் மகழ்சியாக வாழ்ந்த வண்ணம் இருந்தான். நாட்கள் கடந்து சென்றன. அரசனும், அரசியும் தங்கள் மகனின் மனப் போக்கை கண்டு வாழ்கை முறையை வெகுவாகப் புகழ்ந்து கொண்டும் மதாலசை மீதும் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்தனர். இப்படியாக இனிமையாக கடந்து கொண்டிருந்த வாழ்கையைக் கண்டான் போரில் இறந்து போன பாதாளகேதுவின் சகோதரன் தாளகேது. அவன் மனதில் வெறுப்பு துளிர் விட்டு வளர்ந்தபடி, சில நாட்களில் மரமாகி பிறும் மாண்டதாக வளர்ந்தது. ருதுத்வஜனை எப்படி பழி வாங்க வேண்டும் என வழி தேடி அலைந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவனுக்கு பரிசு கிடைத்தது போல நடந்தது ஒரு நிகழ்ச்சி. காடுகளுக்குள் அடிக்கடிச் சென்று ரிஷி முனிவர்களை சந்தித்து வந்த இளவரசன் ஒரு நாள் வழி தவறி படையினரை விட்டு விலகி காட்டுக்குள் வெகு தூரம் சென்று விட்டான். அப்படி காட்டில் சுற்றிக் கொண்டு அலைந்தவன் கண்களில் பட்டது ஒரு அற்புதமான இடம். பெரிய ஆசிரமம் போன்று தோற்றம் தந்தது

அந்த இடம். பழம், பூக்கள், அழகான செடி, கொடிகள் என பூத்துக் குலுங்கிய அற்புதமான இடம் அது. அந்த அடர்ந்த காட்டில் இப்படி ஒரு இடமா என வியந்த வண்ணம், அதற்குள் சென்று வழி தவறி நிற்கும் தனக்கு ஊர்த் திரும்பிச் செல்ல வழி காட்டி உதவ எவரும் தென்பட்டால் வேண்டிக் கொள்ளலாம் என உள்ளே சென்றவனை வரவேற்றார் ஒரு துறவி.

அவர் வேறு யாரும் அல்ல. துறவி உருவில் இருந்து கொண்டு, செயற்கையான அந்த பசும் சோலையைப் படைத்து, இளவரசனை அங்கு வர சூழ்ச்சி செய்திருந்த பாதாளகேதுவின் சகோதரன் தாளகேதுதான். அந்த தேவலோக குதிரை அந்த இளவரசனிடம் இருக்கும் வரையிலும் மற்றும் அவனுக்கு இருந்த பல வரங்களின் பயனினாலும் இளவரசனை தாளகேதுவினால் நேரடியாகக் கொல்ல முடியாது என்பதினால் வேறு ஏற்பாடு செய்து வஞ்சகமாக அவனை அங்கே வரும் நிலைக்கு ஆளாக்கி இருந்தான். அவன் செய்த உபசாரத்தினால் மயங்கி மனம் மகிர்ந்து போன இளவரசனும் அவருக்கு தன்னிடம் இருந்து என்ன உதவி வேண்டும் என்று கேட்க சற்றும் தயக்கம் இன்றி அந்த மாற்று உருவில் இருந்த தாளகேது தான் ஒரு யாகம் செய்ய இருப்பதால் அதற்கு இளவரசன் உதவியின் சின்னமாக அவன் கழுத்தில் அணிந்து இருந்த ஒரு இரத்தின சாரம் மட்டும் தேவை என்று கேட்டான். கழுத்தில் அணிந்து இருந்த இரத்தின மாலையை அவனுக்குத் திருமணம் நடந்த பொழுது அவன் மனைவி மதாலசை தன்னுடைய அன்புப் பரிசாகத் தந்திருந்தாள். ஆனால் யாசகம் கேட்டு விட்ட முனிவரிடம் எப்படி அதைத் தர மறுக்க முடியும் என யோசித்த பின் வேறு வழி இன்றி அதைக் கயற்றிக் கொடுத்து விட்டான். முனிவரும் அவனை அங்கேயே இரவு தங்கிவிட்டு காலையில் எழுந்து செல்லும்படிக் கூறிய பின் தனக்கு வேறு ஒரு வேலை இருப்பதாகக் கூறிவிட்டு கிளம்பி விட்டார். மறுநாள் காலை அவர் கூறிய இருந்த வழியைப் பின் பற்றிக் கொண்டு தன் ராஜதானிக்குக் கிளம்பினான் இளவரசன்.

இதற்கு இடையில் ராஜதானிக்குக் இளவரசன் போய் சேரும் முன்பே தாளகேது துறவி உருவிலேயே அரண்மனைக்குப் சென்று மன்னனை சந்தித்து சோகமான ஒரு செய்தியைக் கூறினான். மன்னனிடம் சென்றவன் இளவரசனிடம் இருந்து வஞ்சித்துப் பெற்ற இரத்தின மாலையைக் கொடுத்து விட்டுக் கூறினான் “மன்னனே அடர்ந்த காட்டின் நடுவில் உன் மைந்தனை அவனுடைய விரோதிகள் கொன்று போட்டு விட்டுச் சென்று விட்டனர். அங்கு எதேற்சையாக சென்ற என்னிடம் இறக்கும் தருவாயில் இருந்த அவன் இந்த மாலையைக் கொடுத்து விட்டு மதாலஸை மதாலஸை என்று கதறியபடி இறந்து விட்டான். என்னால் அவனைக் காக்க முடியவில்லை மன்னா” எனப் போய் அழுகை அழுது விட்டுக் கிளம்பிச் சென்று விட்டான். அந்த துக்கத்தில் அதிர்ந்து போன அனைவரும் வந்தவர் யார் என்பதைப் பற்றி கவனிக்க மறந்து விட்டனர். மாலையைக் கண்ட மதாலஸையும் உண்மையில் அவன் இறந்து விட்டான் என எண்ணியவாறு மடிந்து விழுந்தாள்.

அவளுக்கு இறுதிக் கடன்கள் செய்து முடிக்க ராஜ்யமே துயரத்தில் ஆழ்ந்து இருந்தது. அவற்றை எல்லாம் வெற்றிகரமாக செய்து விட்டு வெளி வந்த தாளகேது கொக்கரித்த வண்ணம் ‘அவனைப் பழி வாங்கி விட்டேன்.. எனக்குக் கிடைக்க இருந்த மதாலஸை அவனுடனும் வாழ முடியாமல் இறந்து விட்டான் , என் விரோதம் ஒழிந்தது’ என மகிழ்சியுடன் கூவியவாறு சென்றான். இதற்கு இடையில் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்த பின் நகரத்திலே நுழைந்த இளவரசன் அங்கு நிலவி இருந்த காட்சியைக் கண்டு துணுக்குற்றான். என்ன இது, நகரமே சோகமயத்தில் இருக்கிறதே, என்ன ஆயிற்று என விடை தெரியாமல் அவசரம் அவசரமாக அரண்மனைக்குள் சென்றவனைக் கண்டு அதிர்ச்சி உற்றனர் அனைவரும். சற்று நேர அவகாசத்தில் நடந்து முடிந்த அத்தனை நிகர்ச்சிகளையுமே இரு தரப்பினரும் பரிமாறிக் கொள்ள எவனோ ஒருவன் இப்படிப்பட்ட ஒரு

சங்கடத்தை வேண்டும் என்றே ஏற்படுத்தி இருப்பதை உணர்ந்தனர். ஆனால் என்ன செய்வது?

நடந்தது நடந்து விட்டது. மனைவி இறந்த சோகம் மனதில் இருந்து மறைய மறுத்தது. குமுறிக் குமுறி எத்தனை நாட்கள்தான் அழுது கொண்டு காலத்தைக் கழிப்பது , காலம் எதையும் தேற்றும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. மெல்ல மெல்ல இளவரசன் தன் பழைய நண்பர்களுடன் மீண்டும் கூடி இருந்தபடி பொழுதைக் கழிக்கலானான். அவன் நண்பர்களும் அவனைத் தேற்றி ஆறுதல் கூறி அவனை காத்து நின்றனர். இன்னமும் காலம் சுழன்றது. முன்பு கூறினேன் அல்லவா. இரண்டு நாகலோக இளைஞர்கள் இளவரசனின் நெருங்கிய நண்பர்கள் இருந்தனர் என. அவர்களும் நாகலோகம் செல்லாமல் மனித உருவிலேயே இருந்து கொண்டு ருதுத்வஜனுடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டு பூலோகத்தில் இருக்க அதைக் கண்ட அவர்களுடைய தந்தை கவலையுற்றார். ஒரு நாள் அவர்களை அரைத்து 'குழந்தைகளே, இத்தனை நாட்களும் நீங்கள் எங்கு செல்கிறீர்கள், என்ன செய்கிறீர்கள் எனக் கேட்காமலே இருந்து விட்டேன். எனக்குக் கவலையாக உள்ளது. நீங்கள் ஏன் மனித உருவில் திரிகின்றீர்கள், எங்கு சென்று எவருடன் பழகுகிறீர்கள்? அவர்களும் தங்களுடைய நண்பனான இளவரசன் ருதுத்வஜனைப் பற்றிக் கூறினர். அவர்களுடைய தந்தையோ முதலில் அவர்கள் ஒரு மனிதப் பிறவியுடன் சம்மந்தம் வைத்திருப்பதை விரும்பாமல் கோபமுற்றாலும், அந்த இரண்டு புதல்வர்களும் ருதுத்வஜனின் அற்புதமான குணாதிசயங்களை தந்தைக்கு எடுத்துக் கூறினதும் அவர் மனம் நிம்மதி அடைந்தார்.

ஆயினும் அவர்கள் முகத்தில் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த சோகத்தைக் கண்ட அவர் அவர்களின் வருத்தத்திற்கான காரணத்தைப் பற்றி வினவியதும், துக்கத்துடன் இருந்த அந்த இரு புதல்வர்களும் தம்முடைய நண்பனுக்கு

ஏற்ப்பட்ட துயரக் கதையை விவரமாக எடுத்து உரைத்தனர். தங்களுக்காக உயிர் தியாகம் புரியும் அளவு குணத்தில் சிறந்தவன் என்றும் எப்படி எல்லாம் அரக்கர்களை அழித்து முனிவர்களின் தவத்தைக் காத்து வந்தவன் எனவும் , எப்படிப்பட்ட நேரத்தில் அவன் பழி வாங்கப்பட்டான் என்பதையும் விளக்கமாக எடுத்து உரைத்தனர். அந்த நாகலோக மன்னனும் சத்ருஜித்தின் ராஜ்ய பரிபாலனத்தைப் பற்றிக் ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டு இருந்தான். அவன் காலத்தில் நல்ல ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்பதையும், அவன் மகன் ருதுவஜனும் அவனுக்குத் தப்பாமல் பிறந்த பிள்ளையாகவே உள்ளான் என்பதையும் அறிந்து கொண்ட பின், மானிடப் பிறவிகளுடன் உறவு கொள்ளக் கூடாது என அவர்களைப் பற்றி தான் தவறாக எண்ணி விட்டதற்கு வருந்தினான்.

அவனுக்கு எப்படியாவது உதவ வேண்டும் என நினைத்தான். அது மட்டும் அல்ல இறந்து போனவளை எப்படி உயிர் பிழைக்க வைக்கலாம் எனவும் மன்னன் யோசிக்கலானான். முடிவாக அதற்கு ஒரு வழி இருந்தது அவனுக்குத் தெரிந்தது. தன்னுடைய ராஜ பரிபாலனத்தை கவனித்துக் கொள்ளும்படி தன் பிள்ளைகளிடம் கூறி விட்டு, தானே இமயமலை அடிவாரத்தில் சென்று சரஸ்வதி தேவியை வேண்டிக் கொண்டு தவம் செய்யலானான். கடுமையான தவத்தில் இருந்த அவன் முன் தோன்றினாள் சரஸ்வதி தேவி. மன்னனோ சற்றும் யோசிக்காமல் வந்த வேலையை மட்டும் நினைத்துக் கொண்டு அவளிடம் வேண்டினான், ‘தேவி பல வருடங்கள் முன்பு மாண்டு போய்விட்ட என் சகோதரனின் நினைவு என் மனதை விட்டு அகல மறுக்கின்றது. அவனை உயிர் பெறச் செய்து எங்கள் இருவருக்கும் பரிபூர்ணமான கான வித்தைகளை தந்து அருள வேண்டும்’ என்றான். சரஸ்வதி தேவியும் அவன் தவத்தினால் மனம் மகிழ்ந்து போனதால் அவன் கேட்ட வரங்களைத் தந்து அருளினாள். உயிர் திரும்பப் பெற்ற சகோதரனோ தன் சகோதரனைக் கட்டித் தழுவி கண் கலங்கி நலம்

விசாரித்தான். நாக மன்னனும் தான் அங்கு வந்ததிற்குக் காரணமாக இருந்த ருதுத்வஜனனின் கதை முழுவதையும் கூறிவிட்டு இருவரும் சிவபெருமானிடம் சென்று அந்த பிரச்சனைக்குத் தீர்வு பெற வரம் கேட்க வேண்டும் என்றான். அவர்கள் ஒரு முடிவு செய்தனர். இருவரும் கயிலைக்குச் சென்று சிவபெருமானைத் துதித்துப் பாடிவிட்டு அவரிடம் தன் குடும்பத்தில் ஒரு மகளாக மதாலஸை பிறக்க வழி செய்ய வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்ளலாம் எனவும், அப்படி பிறக்கும் அவளை மீண்டும் ருதுத்வஜனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்து அவன் துயரைப் போக்கலாம் என முடிவு செய்தனர்.

அதற்கு ஏற்ப கயிலைக்குச் சென்ற நாகலோக சகோதரர்கள் இருவரும் அதுவரை கேட்டிருக்க முடியாத அளவிலான கான மழையை சிவன் சன்னதியில் பொழிந்தனர். அதைக் கேட்டு அப்படியே மயங்கினார் சிவனார். அவர்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டுமோ அதைத் தருவதாக வாக்குறுதி தர, அவர்களும் மதாலஸை தங்கள் குடும்பத்தில் பிறக்க வைத்து அவள் இறந்த பொழுது இருந்த அதே உணர்வுடனும், உடலுடனும் மாற வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்தனர். சிவடிபருமானும் அதை அவர்களுக்கு அருளினார். வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட சகோதரர்களும் சந்தோஷமாக நாடு திரும்பினர். வரம் கிடைத்தது போலவே மதாலஸை அவனுக்கு மகளாகப் பிறந்து பழைய உருவை அடைந்தாள். ருதுத்வஜனனின் நண்பர்கள் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அட்டா, நம் நண்பனின் மனைவியே நமக்கு சகோதரியாக வந்து விட்டாளே என இன்பத்தின் உச்சிக்கே சென்றனர். அவர்களின் தந்தை மனோசாஸ்திரம் அறிந்தவர். உடனே சென்று ருதுத்வஜனை அழைத்து வந்து அவளைக் காட்டினால் அவனால் அதை ஏற்க முடியாது எனத் தெரிந்ததினால், அரண்மனையிலேயே அவளை எவர்கண்களிலும் படாமல் மறைந்து இருக்கச் செய்த பின் ருதுத்வஜனை வேறு சாக்கில் அங்கு அழைத்து வரும்படி பிள்ளைகளை ருதுத்வஜனிடம்

அனுப்பினான். அவர்களும் பூலோகம் சென்று அன்று இரவு முழுவதும் ருதுத்வஜனனுடன் கழித்த பின் தங்களுடைய தந்தை அவனைக் காண விரும்புவதாகக் கூறி தம் வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தனர்.

முதலில் எதை எதையோ கூறிவிட்டு அந்த அழைப்பை ஏற்க மறுத்தவன், இறுதியாக நண்பர்களின் தந்தை என்றால் தனக்கும் தந்தைக்கான சமான்ம் உள்ளவர் அல்லவா என நினைத்ததினால் அவர்களுடன் சென்றான். நதிக் கரைக்கு அந்த பக்கத்தில் இருந்த வீட்டிற்கு செல்வதாகக் கூறி விட்டு ஒரு படகில் ஏறி நடுக்கடலில் சென்ற பின் தங்களுடைய தந்திர வித்தையால் அவன் கண்ணளைக் கட்டி விட்ட பின் கடலின் அடியில் இருந்த நாகலோகத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்றனர். பல மணி நேரமாக எங்கேயோ சென்று கொண்டிருந்த படகு நின்றது. முடிக் கொண்ட கண்கள் தாமாகத் திறந்து கொண்டன. விசித்திரமான உலகில் தான் இருப்பதை உணர்ந்தான் ருதுத்வஜன். அவனுக்கு இரு புறமும் இரண்டு நாக முகம் கொண்டவர்கள் நின்றிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் கூறினான் 'நண்பனே, எங்களை மன்னித்து விடு. நாங்கள் நாக லோகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உன் அன்பையும் நட்பையும் பெற பிராமண உருவில் பூலோகம் வந்திருந்து உன்னுடன் நட்பு கொண்டோம். எங்கள் தந்தை உன்னைப் பார்க்க விரும்பியதால்தான் உன்னை இங்கு அழைத்து வந்தோம். தவறாக நினைக்காதே'. அவர்களுடைய குரலைக் கொண்டு அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொண்ட பின் அவர்களுடைய நேர்மையை மதித்த இளவரசனும் அவர்களை மன்னிக்கும் அளவுக்குத் தான் உயர்ந்தவன் அல்ல எனவும், அவர்கள் செய்யாத தப்பிற்கு எதற்காக மன்னிப்புக் கோருவது எனவும், நண்பனின் தந்தையும் தன் தந்தையே என நினைப்பவனே உண்மையான நண்பன் என்றும் பலவாறு கூற அந்த நாக லோக நண்பர்களுக்கு அவன் மீதான மதிப்பு இன்னமும் உயர்ந்தது.

அவனைத் தங்களுடைய தந்தையிடம் அழைத்துப் போனார்கள். நல்ல வயதான நாக மன்னன். சாந்தம் கமழும் முகம். அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அவர் கால்களில் விழுந்து வணங்கியவனை மார்போடு தூக்கிக் கொண்டு அணைத்து பலவாறு அவன் பெருமைகளைப் பற்றி தன்னுடைய மகன்கள் கூறியதை எல்லாம் அவனிடம் விவரமாகக் கூறிய பின், வேண்டும் என்றே ஒன்றும் தெரியாதது போல் அவன் மூலம் நல்ல மகட்பேறு உண்டாகட்டும் என ஆசி கூறினார். திகைத்து நின்ற ருதுத்வஜனிடம் மேலும் அவனுக்கு என்ன உதவி வேண்டும் எனக் அவர் கேட்க, அவனும் 'பெரியவரே னைத்துமே நிறைந்து இருக்கும் எனக்கு என்ன வேண்டும்' என்று பதில் தந்த பின் அமைதியாக நின்றான். அவன் மனதில் மதாலஸையின் நினைவுகள் மட்டுமே அலையாக ஓடின. அதை தன் தவ வலிமையால் நாக மன்னன் உணர்ந்து கொண்டாலும் வெளிக் காட்டாமல் தன் மகன்களிடம் அவனை அழைத்துப் போய் உணவு தந்து சற்று நேரம் களைப்பாறிய பின் அங்கு அழைத்து வருமாறுக் கூறினார். களைப்பாறிய பின் வந்தவனிடம் குசலம் விசாரித்தப் பின் மீண்டும் வேண்டும் என்றே அவனிடம் 'என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் செய்யத் தன் தவ வலிமையால் முடியும்' எனக் கூற மீண்டும் அவன் மனதில் மதாலஸையின் முகமே தோன்றியது. அவன் ஏக்கத்துடன் தன் நண்பர்களின் முகத்தை நோக்க, அதுவே தருணம் என காத்திருந்தவர்கள் கூறினார்கள், 'தந்தையே எங்கள் நண்பனுக்கு இல்லாதது எதுவும் இல்லை. ஆனால் அவன் மிகவும் நேசித்து ஆசையுடன் மணந்திருந்த மனைவியை தன்னுடைய வஞ்சத்தின் மூலம் அழித்து விட்டான் ஒரு அரக்கன். அவளைக் காண முடியாமல் தவிக்கும் எங்களுடைய நண்பனுக்கு அவளை மீண்டும் உயிர் பிறப்பித்தக் கொடுக்க முடியுமானால் அதையே மிகவும் மகிழ்சியோடு அவன் ஏற்பான் எனக் கருதுகின்றோம்' என்றனர்.

அதைக் கேட்டு சிரித்த அந்த நாகலோக மன்னன் 'குழந்தாய் உன் மனதில் ஓடும் எண்ண அலைகளை நான் நன்கு உணர்ந்தேன். இறந்தவளைத் திரும்பக் கொண்டு வர இயலாது. ஆனால் என் தவ வலிமையால் அவளை ஒரு முறை உனக்குக் காட்டுகிறேன். அவளை நீ தொடக் கூடாது சம்மதமா? என்றவரிடம் ருதுத்வஜன் அதற்கு தான் மிகவும் ஆவலுடன் தயாராக இருப்பதாகத் தெரிவித்தான். சற்று நேரத்தில் அங்கு மறைத்து வைத்திருந்த மதாலஸையை அவன் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார் அவர். இருவரின் கண்களிலும் கண்ணீர் பெருகி ஓடியது. அழுதனர். ஆனால் தொடக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு இருந்ததினால் இருவராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அவள் சிறிது நேரத்தில் மறைந்து போய் விட்டாள். அவள் நினைவோடு வருத்தமாக அமர்ந்து விட்டான் ருதுத்வஜன். சற்று நேரம் அப்படிப்பட்ட நிலையில் இருந்தவன் தன்னுடையத் தோள்களை எவரோ தொடுவதைப் போல் உணர்ந்து திரும்பினான். அவனுடைய நண்பர்களின் தந்தை அங்கே நின்றிருந்தவாறு அவன் தோள்பட்டையை வருடியபடிக் கூறினார் 'குழந்தாய், எதற்கும் கவலைப் படாதே, உனக்கு உன் மனைவி திரும்பக் கிடைப்பாள். அதற்கு முன் இந்தக் கதையைக் கேள் என்று கூறிவிட்டு, தன்னுடைய மகன்கள் இருவரும் அவனுடன் சினேகமான துவக்கத்தில் இருந்து, அவனுக்காக எப்படி அவர்கள் தன்னிடம் வந்து அவன் மனைவி மீண்டும் கிடைக்க வழி கூறுமாறு வேண்டினர் என்பதையும், தான் எப்படி தன் சகோதரனை உயிர் பிழைக்க வைத்து இருவரும் சிவபெருமானிடம் சென்று அவரிடம் இருந்து வரம் பெற்று மதாலஸையை உயிர் பிழைக்க வைத்தனர் என்பதை விவரமாக எடுத்து உரைத்தார். ஆனாலும் சில சாபங்களின் காரணமாகவே அவனை சற்று நேரம் சோகத்தில் ஆழ்த்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது என்று கூறிய பின் மதாலஸாவை அவனிடம் சேர்த்து வைத்து இருவரையும் மகிர்ச்சியுடன் இருக்குமாறு ஆசி கூறி விட்டு அவர்களை மீண்டும் பூவுலகிற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

மனைவியுடன் நாடு திரும்பிய புதல்வன் கூறிய அனைத்துச் செய்திகளையும் கேட்ட அரச குடும்பத்தினர் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். காலம் ஓடியது. சத்ருஜித் மரணம் அடைந்தான். அவன் புதல்வன் ருதுத்வஜித் அரியணை ஏறி ஆட்சி செலுத்தலானான். பொறுப்பு ஏற்ற ருதுத்வஜனும் தன் தந்தைப் போலவே நல்லாட்சி நடத்தி வரலானான். இன்னமும் பல காலம் உருண்டது. மதாலஸை கர்பமுற்று அழகிய ஆண் மகனைப் பெற்று எடுத்தாள். பெயர் வைக்கும் விழாவில் அந்தக் குழந்தைக்கு நல்ல ஒரு பெயரை அரசன் சூட்டினான். ஆனால் அந்த அந்த அரச சபையின் விழாவில் அவன் குழந்தைக்குப் பெயரிட்டதும் உடனேயே மதாலஸை ஒரு கிண்டல் பார்வைப் பார்த்தபடிச் சிரித்தாள். சபையில் மற்ற எவரும் அப்படிச் செய்தால் அது அவமானமாக கருதப்படும். ஆனால் சிரித்ததோ இராணி என்பதால் அனைவரும் அமைதியாக இருந்தனர். மன்னனும் அதை பெரியதாகக் கருதாமல் விட்டுவிட்டது அல்லாமல் அவளிடம் அது குறித்துக் கேட்கவும் இல்லை. அந்தக் குழந்தையும் நல்ல பண்போடு வளர்ந்தது மட்டும் இன்றி அதி புத்திசாலியாகவும் திகழ்ந்தது. அந்தக் குழந்தையை வளர்த்த நேரங்களில் மதாலஸை பல தத்துவப் பாடல்களைப் பாடி தூங்க வைப்பாள். அந்தப் பாடல்கள் அனைத்துமே, இந்த பாழாய் போன பூமியில் ஏன் பிறந்தாய் என்றும், உலகமே ஒரு மாயை, அதில் பற்றற்று இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்களை உள்ளடக்கியே இருந்தன. சில நாட்கள் அதை கவனித்த மன்னன் குர்ந்தைக்குப் போய் ஏன் அவள் தத்துவப் பாடல்களைப் பாடி உறங்க வைக்கிறாள், அதற்கு அந்த வயதில் என்ன புரியும் என வியந்தது உண்டு. அவள் தனக்குத் தெரிந்ததைதானே பாடுவாள் என்று எண்ணிக் கொண்டு அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் இருந்து வந்தான். ஆனால் சிறு சலசலப்பைத் தோற்றுவிக்கும் வண்ணம் அந்தக் குழந்தை பன்னிரண்டு வயதானதும் பெற்றோர்களை விட்டு விலகி காட்டுக்குச் சென்று துறவறத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு விட்டது. அதைக் கண்ட மன்னன் ஆடிப் போனான். மதாலஸையோ ஒன்றுமே

நடக்காதது போல கவலை இன்றி இருந்தாள். அவள் எந்தப் பதற்றமும் அடையவில்லை. மன்னனால் இராணியின் போக்கைப் புரிந்து டிகாள்ள முடியவில்லை.

இன்னமும் காலம் ஓடிற்று. மதாலஸை மீண்டும் கர்பம் தரித்து இன்னொரு ஆண் மகனைப் பெற்றாள். அதற்கு பெயர் சூட்டும் தருமணத்திலும் மதாலஸையின் கேலிச் சிரிப்பு தொடர்ந்தது. அந்தக் குழந்தையை வளர்த்த நேரங்களிலும் மதாலஸை பாடிய பாடல்கள் பழையபடியே இந்த பாழாய் போன பூமியில் ஏன் பிறந்தாய் என்றும், உலகமே ஒரு மாயை, அதில் பற்றற்று இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்களையே உள்ளடக்கி இருந்தன. சில நாட்கள் அதை கவனித்த மன்னன் இந்தக் குழந்தைக்கும் ஏன் அவள் தத்துவப் பாடல்களையே பாடி உறங்க வைக்கிறாள், அதற்கும் அந்த வயதில் என்ன புரியும் என எண்ணினான். அவளிடம் அது குறித்துக் கேட்க எண்ணினான். ஆனாலும் இனம் புரியாத எதோ ஒரு காரணத்தினால் அவளிடம் அது குறித்துக் கேட்பதைத் தவிர்தான். இன்னும் சில நாட்கள் கழியட்டும் என இருந்தான். அந்தக் குழந்தையையும் அதி புத்திசாலியாக வளர்ந்து வயதுக்கு வந்ததும் பெற்றோர்களை விட்டு விலகிக் காட்டிற்கு சென்று விட்டது.

மன்னன் உடைந்து போனான், மாறாக மதாலஸையோ அப்போதும் கவலையுற்றே இருந்தாள். அந்த நிலையிலும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் கணவனை மகிழ்விப்பதிலோ, இல்லை அவருக்கு பணிவிடை செய்வதிலோ எந்த குறையும் அவள் வைக்கவில்லை. அவனுடன் இருக்கும் நேரங்களில் மிகவும் மகிழ்சியுடன் கூத்தாடிக் கொண்டுதான் இருப்பாள். ஆனால் அந்த நேரங்களைத் தவிர பிற நேரங்களில் எவருடனும் பேசாமல் கற்சிலைப் போலவே தனியாக அமர்ந்து கொண்டு யோசனை செய்தபடி இருப்பாள். அவளை அரசனால் மட:டும் அல்ல மற்றவர்களினாலும் புரிந்து கொள்ள

முடியவில்லை.

முன்றாம் முறையாக மதாலசை கர்பமுற்றாள். இப்போதாவது நிலைமை மாறும் என காத்திருந்த மன்னன் முன்பு போலவே பெயர் சூட்டும் தருமணத்தில் மீண்டும் மதாலசை கேலியாக சிரிப்பதைக் கண்டான். அந்தக் குழந்தைக்கும் முன்பு மற்றக் குழந்தைகளுக்கு பாடியது போலவே தத்துவப் பாடல்களை பாடி வளர்த்தாள். அதுவும் அதி புத்திசாலியாக இருந்தவண்ணம் வயதுக்கு வந்ததும் பெற்றோர்களை விட்டு விலகி காட்டிற்கு சென்று விட்டது என நிகழ்சிகள் தொடர அவன் மனம் வருத்தம் அடைந்தது. எவருக்கும் புரியாதப் புதிராகவே மதாலசை விளங்கினாள். மன்னன் தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். அவன் எண்ணியபடியே நான்காம் முறையும் மதாலசை கர்பமுற்று ஆண் குழந்தை ஒன்றைப் பெற்றாள்.

பெயர் வைக்கும் விழாவில் இம்முறை ஒரு மாறுதலுக்காக தன் மனைவியை நோக்கி அந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு பெயர் வைக்குமாறு கூறினான். அவள் பெயர் வைத்தாவலாவது தன் மகன் உருப்படியாக நாட்டை ஆளுவான் என நம்பியே அப்படி செய்தான். அந்தோ பரிதாபம் முந்தைய எல்லா நிகழ்சிகளையும் தோற்கடிக்கும் விதத்தில் அனைவரும் கேலி செய்யும் வகையில் அவள் அந்தக் குழந்தைக்கு அலர்கள் எனப் பெயர் சூட்டினாள். அலர்கள் என்றால் வெறி நாய் என்று அர்த்தம். மன்னன் அவமானத்தில் புழுங்கினான். அனைவரும் வெறுப்புடன் எழுந்து சென்று விட்டனர்.

முதன் முறையாக அன்றுதான் அரசன் தன் மனைவியிடம் சற்றுக் கோபத்துடன் பேசினான். 'எதற்காக குழந்தையின் பெயரை வெறி நாய் என்ற பொருள் தரும்படி வைத்தாய், ஏன் ஒவ்வொரு முறையும் நான் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்டிய பொழுது சபை நடுவே சிரித்து என்னை

அவமானப் படுத்தினாய், இதனால் உனக்கு என்ன மன மகிழ்ச்சி கிடைத்தது, எனக் கோபமாகக் கேட்டான். அவள் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். பிறகு மிகவும் சாந்தமாகக் கூறினாள் 'மன்னா ஒவ்வொரு முறையும் நீங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் வைத்த பொழுது உங்களை அவமதிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி நான் சிரிக்கவில்லை. ஒரு முறையும் நீங்கள் குழந்தைகளுக்குப் பெயர் வைத்த பொழுது நான் நினைத்தேன் இது என்ன பெயர், இதன் அர்த்தம் என்ன, பெயர் வைத்தது குழந்தையின் உடலுக்கா, இல்லை அதனுள் உள்ள ஆத்மாவிற்கா?

உடல் அழியக் கூடியது, ஆனால் ஆத்மாவிற்கோ அழிவில்லை. ஆத்மா உடலை விட்டு வெளியேறிய பின் அது எங்கே போகும் என எவருக்காவதுத் தெரியுமா, இல்லை அது தன்னுடன் தன் பெயரையும் கொண்டு செல்லுமா, வைத்தப் பெயருக்கும் அது வாழும் முறைக்கும் எதுவும் சம்மந்தம் இருக்கின்றதா, இந்திரன் எனப் பெயர் வைத்தால், இந்திரனைப் போல குணத்தைக் கொண்டதான் நடக்கிறதா? ஒவ்வொருவரும் அத்தனை சாஸ்திரோதயமாக மந்திரம் ஒதி வைக்கும் முயற்சி ஒரு அடையாளத்துக்குத்தானே. அதற்காக இப்படி கஷ்டப்பட்டு ஒவ்வொருவரும் தத்தம் குழந்தைகளுக்கு வைக்கும் பெயருக்கும் அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் நடந்து கொள்ளும் முறைகளுக்கும், வாழும் வாழ்க்கைக்கும் எந்த விதமான சம்மந்தமும் இன்றி இருக்கும் பொழுது, இதற்கு என்ன வைபவம், இதற்கு ஏன் முக்கியத்துவம்? தங்களுக்கு வைத்தப் பெயருடன் எந்த வித பந்தமும் இன்றி வாழும் உயிர்களுக்கு மிகவும் யோசனை செய்து பொருளற்ற பெயர்களில் பெயரிட்டுக் கொண்டிருந்த சடங்குகளை குறித்து யோசித்தேன். என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான சடங்குகள் இவை என எண்ணினேன். சிரிப்பு வந்தது, சிரித்தேன். அதனால்தான் நான்காம் குழந்தைக்குப் பெயர் வைக்குமாறு என்னிடம் கோரிய பொழுது, இத்தனை முறையும் பெயர்களுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் சம்மந்தம் இல்லாமல் இருக்கும்

விதத்தில் வளரப் போகும் குழந்தைகளுக்கு பெயர் வைத்து விட்டு, அது அழைப்பதற்காக வைக்கப்பட்ட பெயர் என்று கூறும் பொழுது, நானும் அழைப்பதற்காக மட்டுமே இருக்கட்டும் என்று பந்தமும் பொருளும் அற்ற அலர்கள் என்ற பெயரை வைத்ததை ஏன் உங்கள் மனம் ஏற்க மறுக்கின்றது?

அரசி கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்கத் தொடுக்க அவனால் பதில் எதுவும் கூற முடியவில்லை. மனதிலே என்ன நினைத்து இப்படிக்கூறுகிறாள் எனத் தெரியாத பொழுது என்ன செய்வது, சற்று நேரம் இப்படியாக தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன அவர்களுடைய சம்பாஷணைகள். முடிவாக மன்னன் அவளிடம் ஒரு வேண்டுகோள் வைத்தான். 'ஆனது ஆகட்டும். முதல் மூன்று குழந்தைகளுக்கும் தத்துவப் பொருட்களை உள்ளடக்கிப் பாடி, தாலாட்டி அவர்களுக்கு புத்திமதி கூறும் விதத்தில் பாடிய நீயோ அந்த போதனைகளில் எவற்றிலுமே தான் பூமியில் பிறந்ததற்கான கடமைகளை செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தினை உள்ளடக்கிப் போதிக் கவில்லை. மாறாக பட்டற்று வாழ வேண்டிய வாழ்கையின் தத்துவங்களையே, வழி மார்க்கங்களை அவற்றின் மூலம் குழந்தைகளுக்கு போதித்து இருக்கின்றாய். ஆகவே இந்தக் குழந்தைக்காவது பூமியில் ஒரு அரச குடும்பத்தில் பிறந்து விட்டதினால், மக்களுக்கு தான் ஆற்ற வேண்டிய கடமை என்ன என்ற உண்மையைக் கூறும் பாடல்களை மட்டும் பாடி வளர்க வேண்டும்.

அவற்றைக் கேட்ட மதாலஸை எந்த வித எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்கவில்லை. முகத்தில் கோபமோ, வெறுப்போ, மகிழ்சியோ, எதையும் காட்டவில்லை. நான்காவதாகப் பிறந்த குழந்தையை பொறுப்புணர்ச்சி கொண்ட, கடமை உணர்வு கொண்டவனாக மாற்றுவதாகக் கூறினாள். அதற்கேற்ப அடுத்த நாள் முதல் அவனுக்கு உலகப் பற்றோடு வாழத் தேவையான மனதை வைத்திருக்கும் வகைக்கான பாடல்களைப் பாடியவண்ணம் வளர்த்தாள்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. அலர்கன் சாத்திரம் படித்தான், அரசியல் அறிவு பெற்றான், படிப்படியாக இராஜாங்க சாத்திரம் முழுவதையும் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் பாடங்கள் பெற்றான். வளர்ந்து வந்தவன் வயதுக்கு வந்ததும் ருதுத்வஜன் அவனுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தான். தன் முழு அரசு பொறுப்பையும் அவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு மனைவியுடன் கானகம் சென்று விட்டான். தன் பெற்றோர்கள் தன்னை விட்டுப் போவதை அலர்கனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அழுதான். ஆனால் அவன் தாயார் அவன் கையில் ஒரு மோதிரத்தை அணிவித்துவிட்டுக் கூறினாள் 'அலர்க்கா, உன் கடமைகளை சரிவர செய்து கொண்டு இரு. பொது வாழ்கைக்கு வந்து விட்டவன் அனைத்து சோதனைகளையும் எதிர் கொள்ளத்தான் வேண்டும். என்றைக்கு உன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத நிலையை நீ அடைவாயோ, அன்றைக்கு இந்த மோதிரத்தை எடுத்து உற்றுப் பார்த்தால் உனக்கு ஒரு வரீ கிடைக்கும். அது வரை இந்த மோதிரத்தை போட்டுக் கொண்டு இரு. உன்னால் சமாளிக்க முடியாத அளவு பிரச்சனை உள்ளவரை நான் கூறியதை நினைத்தும் பார்க்காதே.

அதைக் கூறிய பின் தன் கணவருடன் சேர்ந்து கானகம் சென்று விட்டாள். காலம் ஓடிற்று, அலர்கன் அனைத்தையும் மறந்தான். அரசு காரியங்களை கவனித்தபடியும், தன் மனைவி மக்களின் இன்பங்களிலும் முழுகியபடி கிடந்தான். அப்பொழுது ஒருமுறை இளம் வயதிலேயே இல்லறத்தைத் துறந்துவிட்டு வனவாசம் செய்யச் சென்றிருந்த அலர்கனின் இரண்டாவது சகோதரன் அந்த நாட்டிற்குள் பிரவேசித்தான். தன்னுடைய இளையவன் அரசணையில் ஏறி உள்ளான் எனத் தெரிந்து கொண்டதும் மனித உணர்வுகள் சற்றே அவனைத் தாக்கின. என்னதான் யோகி என்றாலும் தனக்குப் பிறகுதான் மற்றவனுக்கு என்ற எண்ணம் வந்து விடுவது இயற்கை அல்லவா, தனக்கு பதில் தன் தம்பி சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து இருப்பதைக் கண்ட பின் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் காசியை அடைந்தான்.

அவனுக்குத் தெரியும் காசியின் மன்னன் தன் தம்பியின் மீது பொறாமைக் கொண்டவன். அவனிடம் சென்றவன் தான் உயிருடன் இருக்கையிலேயே தன்னுடைய இளைய சகோதரன் நாடாளுவதைத் தன்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை எனவும் அதனால் தனக்கு உதவி செய்து தன் தம்பியிடம் இருந்து இராஜ்யத்தைப் பறித்துத் தன்னிடம் தருமாறு வேண்டினான்.

அதி பராக் கிரமசாலி என்றாலும் தர்ம நெறிகளும், சாஸ்திரங்களும், யுத்த நெறி முறைகளையும் நன்கு கடைபிடித்து வந்தவன் காசியை ஆண்டு வந்த மன்னன். தன்னிடம் வந்து அலர்கள் மீது போர் தொடுத்து, அவன் இராஜ்யத்தைப் பறித்து தருமாறு உதவி கேட்டு வந்தவன் அலர்களின் அண்ணனே என்றாலும், தான் அலர்கள் மீதுப் பொறாமைக் கொண்டிருந்தாலும் எந்த காரணத்தைக் கூறி அலர்கள் மீது படை எடுப்பது என குழம்பியபடி இருந்தான் காசி மன்னன். மன்னனின் குழப்பத்தை நன்கு பயன் படுத்திக் கொண்டான் அலர்களின் இரண்டாவது சகோதரன். தினமும் மன்னனிடம் சென்று இல்லாததையும் பொல்லாததையும் கூறி அவனை உசுப்பி விட கடைசியில் தன் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேறு வழி இன்றிப் போக முடிவாக அலர்கள் ஆண்டு வந்த நாட்டின் மீது படையெடுக்க முடிவெடுத்தான்.

பெரும் போர் மூண்டது. ஒவ்வொரு இடமாக தோற்றுக் கொண்டே நாட்டின் பெரும் பகுதியை இழந்த அலர்கள் நிலை குலைந்துப் போய் அரண்மனை இருந்த கோட்டையின் கதவுகளை முடிவிட்டு உள்ளுக்குள் இருந்தபடி போரிடலானான். கோட்டை முற்றுகைக்கு உட்பட்டது. நிலை குலைந்துப் போன அலர்கள் மனம் துயரத்தில் ஆழ்ந்தது. ஏதேச்சையாக தன் தாய் தனக்குக் கொடுத்த மோதிரம் நினைவுக்கு வர அதை எடுத்து உற்று நோக்கினான். அதில் எழுதப்பட்டு இருந்த வாசகங்கள் 'பற்றை நீக்க வேண்டும், முடியாவிடில் அதற்கு சீரியோர் உதவியை நாட வேண்டும்' அது

மட்டும் இல்லாமல் அவன் தாயின் நினைவும் , அவள் அடிக்கடி கூறும் தத்தாத்திரேயர் மகிமைகளும் நினைவுக்கு வந்தன.

ஒரு நாள் எவரிடமும் கூறாமல் தன் ரகசிய சுரங்கப் பாதை மூலம் கோட்டையை விட்டு வெளியேறி தத்தாத்திரேயர் இருந்த சஞ்ஞாத்திரி மலையை அடைந்தான். அங்கு சென்று அவர் காலடியில் விழுந்து அழுதான். தத்தாத்திரேயர் அவனை எழுப்பி தேற்றலானார். அவருக்கு மதாலையை யார் என்பதும், அவளுடைய மகனே அலர்கள் என்பதும் நன்கு தெரியும். அவர் கூறலானார், 'குழந்தாய் நீ என் இப்படி ஒன்றும் அற்ற விஷயத்திற்காக அழுது புலம்புகின்றாய்? அலர்கள் தன்னுடைய சங்கடத்தை அவரிடம் எடுத்துக் கூறினான். தனக்கு உதவி செய்யுமாறு வேண்டினான். தத்தர் அவனுக்கு அறிவுரைக் கூறினார். "அலர்கா..நீ ஏன் ஒன்றும் அற்ற விஷயத்திற்காக அழுது புலம்புகின்றாய், ஒரு கணம் நினைத்துப் பார், நீ யார் , நீ நீயே அல்ல. உயிரற்ற ஜடமான உடலில் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவே நீ என்ற உன் உள்ளே இருப்பது. நான் எனும் அந்த ஆத்மாவின் உருவம் என்ன , மரமா, மண்ணா, விண்ணா, காற்றா , என்ன உருவம் அதற்கு என்று நினைத்தப் பார்த்தாயா?, உன் ஜடமான உடலின் எந்த அங்கமாவது நீ என்ற அந்த ஆத்மாவை யார் என்று கூற முடியுமா அல்லது எண்ணிப் பார்க்கத்தான் முடியுமா , நான் என்ற அந்த ஆத்மாவிற்கு துன்பம் இல்லை, துயரம் இல்லை, விருப்போ வெறுப்போ இல்லை. அது சுதந்திரமானது, தனித் தன்மையானது. நீ இப்போது இங்கு இருக்கின்றாயே, துன்பப் படுகிறாயே, எதற்காக, உன்னுள் உள்ள எந்த பந்த பாசங்களும், எவருக்கும் கட்டப்படாமல் உள்ள ஆத்மாவிற்காகவா, இல்லை ஜடமான உடலுக்கா? அலர்க்கா இந்த உலகம் எத்தனை விசித்திரமானதோ அது போலத்தான் நம்முள் உள்ள இதயமும் விசித்திரமாக நடக்கும். சாதாரணமாக இருந்த இதயம் உலகின் மீது பற்றுக் கொள்ளத் துவங்கியதுமே மமதையால் சூழப்பட ஆரம்பிக்கின்றது. பிறகு

ஆசைத் தோன்றத் தோன்ற இல்லறம், சன்தானங்கள் எனத் தோன்ற ஆரம்பிக்க அது அப்படியே வளரத் துவங்குகின்றது. மற்றவர்கள் சேர்க்கையே ஒருவன் மனதை அலை பாய விடுகின்றது. அது துக்கத்தையும் தருகின்றது. ஆகவே அந்த மாதிரியான சேர்க்கைகளை விலக்க வேண்டும். அது மமதையை நீக்கும். அப்போதுதான் யோகம் சித்திக்கும். யோகம் சித்தித்தால் அலை பாயும் மனது கட்டுப் பட்டு விடும். மனம் ஸ்திரப்படும். மனதை ஸ்திரமாக வைத்துக் கொள்ளப் பழகி விட்டால் சஞ்சல பாபம் விலகி வைராக்கியம் வரும். வைராக்கியம் வந்தால் பார்க்கும் பொருட்களில் குறைகள் தோன்றத் துவங்கும். குறைகள் தோன்றத் தோன்ற அந்தப் பொருட்கள் மீதான நாட்டமும் குறையத் துவங்கும். அந்த நிலைத் தொடரும் பொழுது முக்தி கிடைக்கும். ஒருவன் ஞானியாகத் துவங்குகின்றான்”.

அலர்கள் அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டு இருக்க தத்தாத்திரேயர் தொடர்ந்து கூறலானார். “ஞானியானவனுக்கு எங்கு இருக்கின்றோமோ அதுவே தன் வீடு, என்ன கிடைக்கின்றதோ அதுவே உணவு, எங்கிருக்கின்றோமோ அதுவே தன் உலகம் என மனம் பற்றற்ற நிலைக்குச் சென்று விடும். எந்த உலகப் பொருட்களிலும் பற்று இருக்காது. இதை எல்லாம் எளிதில் அடைய முடியாது. முதலில் கடினமாக தோன்றும் இந்த பாதையில் செல்ல வேண்டும் எனில் இதை ஒரு குருவின் தீட்சைப் பெற்றே துவங்க வேண்டும். மனப்புலன்களை அடக்க முயல வேண்டும். குரு கொடுக்கும் ஞான மார்கத்தைக் கடை பிடிக்க வேண்டும். அவர் எதிரே அமர்ந்து கொண்டு அப்பியாசம் செய்து, மூச்சை அடக்கி, பிராணாயம் முதலியன செய்த வண்ணம் தியான மார்கத்தை அடைந்து அதில் முழுமையாக தன்னை இணைத்துக் கொண்ட பின்னரே சமாதி நிலையை அடைகின்றான். அப்போது பல சித்திகளைக் கை கொள்ளும் வாய்ப்புத் தோன்றும். அதை முறை கேடாகப் பயன் படுத்தாமல், மனதை நழுவ விட்டுவிடாமல் இருந்தால்

யோகம் தானே சித்திக்கும். அதற்குத் தேவை விடா முயற்சி, தொடர்ந்து விடா முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதற்கு உதாரணமான எறும்புக்களைப் பார், அவற்றிற்கு எத்தனை சிறிய வாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவைகள் வசிக்கும் இடத்தைப் பார்த்தாயா, அத்தனை சிறிய ஜீவன்கள் எத்தனைப் பெரிய பொந்தில் வசிக்கின்றன. மரத்தைப் பார், அதில் உள்ள இலைகளையும், பழங்களையும் பறிக்கப் பறிக்க அவைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவற்றை வளர விட்டபடி வளர்ந்துதான் வருகின்றன. இலைகளைப் பறித்து விட்டானே என அவை சோர்ந்து அமர்ந்து விடவில்லை. மீண்டும், மீண்டும் அதை உற்பத்தி செய்ய மரம் சளைப்பது இல்லை. அப்படித்தான் விடா முயற்சியுடன் யோகப்பியாசனம் செய்பவன் யோகி ஆகிறான். அனைத்துப் புலன்களை தனக்குள் அடக்கி வைத்துக் கொள்கின்றான். இப்படியாக தன் புலன்களை அடக்கி மனதைக் கட்டுப் படுத்திக் கொள்ளும் பொழுதுதான் நான், எனது என்ற மமதையும் அகங்காரமும் நீங்கும். அது நீங்கினாலே மனம் நிம்மதி பெறும்”

இப்படியாகப் பல்வேறு உதாரணங்களைக் காட்டி தத்தாத்திரேயர் உபதேசிக்கத் துவங்கியதுமே தன் மனம் அமைதி அடையத் துவங்கியதை உணர்ந்தான் அலர்கள். எத்தனை பேதையாக இருந்திருக்கின்றேன் நான் என எண்ணியவாறே தத்தரின் காலடியில் விழுந்து மீண்டும் வணங்கினான். “ஸ்வாமி நான் இன்றுதான் இருட்டில் இருந்து வெளியே வந்து வெளிச்சத்தை நோக்குகின்றேன். என் அஞ்ஞானம் அழிந்தது. உள்ளத்தில் யோகம் என்ற செடியை துளிர் விடச் செய்து இருக்கின்றீர்கள். என் மனம் அமைதி பெற்றது... அமைதி பெற்றது” என்று கூறிய பின்னர் தத்தர் மீது பல்வேறு தோத்திரங்கள் பாடி, அவரைத் துதிக்கும் பல பாடல்களைப் பாடிவிட்டு அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு மீண்டும் சுரங்கப் பாதை வரியாக தன் அரண்மனைக்குத் திரும்பிச் சென்றான். அனைவரையும் அழைத்தான். அவர்களிடம் கூறினான். “இனி இந்தப் போர் தொடரப் போவது இல்லை.

முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டேன். எது நடக்குமோ அது நடக்கும் என்பதை நினைவில் கொண்டு நடப்பவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு அமைதியாக இருங்கள். இனி நான் மீண்டும் கூறும் வரை ஆயுதங்களைப் பயன் படுத்தாதீர்கள்” என்று தன் படையினருக்குக் கட்டளை இட்ட பின் அரண்மனையை விட்டு தான் மட்டும் தனியாக வெளியேறினான்.

தன் மீது படையெடுத்து அரண்மனையை முற்றுகை இட்டபடி நின்றிருந்த காசி மன்னன் முன் திடுதிடுப்பெனச் சென்று கூறினான், காசி ராஜனே போ, போய் என் அரசை நீயே எடுத்துக் கொள் இல்லை எனில் என் சகோதரனுக்குக் கொடு. அது உன் விருப்பம். நான் நாட்டை விட்டு வெளியேறுகிறேன். இத்தனை நாட்கள் ஆகியும் கோட்டையில் இருந்து எந்த வித எதிர்ப்புமே காணப்படவில்லையே, ஒற்றர்களும் அரசன் கோட்டைக்கு உள்ளே இல்லை என்று கூறினார்களே, அப்படிப் பட்ட நிலையில், தர்மத்திற்கு விரோதமாக அரசன் இல்லாத பொழுது உள்ளே நுழைவது பாவம் என்று எண்ணியபடி மனக் குழப்பத்தில் இருந்த காசி ராஜன் தன் முன் வந்து நின்ற அலர்கனைப் பார்த்துக் கேட்டான் “திடீர் என உனக்கு என்ன ஆயிற்று , உயிருக்குப் பயந்து சரண் அடைந்து இப்படி நடிக்கின்றாயா, இல்லை வேறு எந்த திட்டத்துடனும் வந்து நிற்கின்றாயா”, என வினவியதுமே கல கல என்று சிரித்தான் அலர்கள். “பயமா, எனக்கு எதற்கு இனி பயம் வர வேண்டும். என் மனது மிகத் தெளிவாகத்தான் உள்ளது ராஜனே. உள்ளது ஒரே உயிர். அதுவும் தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கால வரம்பு முடிந்ததும் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் போகும். நீ வெளியே முற்றுகை இட்ட பொழுது நான் ரகசியமாக வெளியேறி தத்தாத்திரேய ஸ்வாமியை சந்தித்தேன். அவர் எனக்கு கொடுத்த ஞான உபதேசத்தினால்தான் இந்த மனமாற்றமே தவிர எனக்கு உன்னிடமோ, வேறு எவரிடமோ இனி பயம் தேவை இல்லை. என் இந்த மன மாற்றத்திற்கு காரணமே நீயும் என் சகோதரனும் தான். உங்களுக்கு அதற்காக நான் நன்றி

கூற வேண்டும். என் மீது தக்க சமயத்தில் படை எடுத்து என் படை பலத்தைக் பலவீனப் படுத்தி இராவிட்டால் என்னால் தத்தஸ்வாமியை சந்தித்து இருக்க முடியாது என்பதினால் மீண்டும் மீண்டும் உங்களுக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன்” என்று பதில் தந்தான் அலர்கள்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்த அலர்களின் சகோதரன் தன் குதிரையை விட்டு கீழே குதித்த பின் தன் தம்பியை அணைத்துக் கொண்டுக் கூறினான் ‘தம்பி, என் மனம் இன்றுதான் மிகவும் மகிழ்சியாக இருக்கிறது. நல்ல குருவைக் கண்டு பிடித்து துணையாக்கிக் கொண்டாய். நல் வழியில் சென்று விட்டாய்’ இப்படிக் கூறிய பின் காசிராஜனைப் பார்த்துக் கூறினான் ‘மன்னா நான் நினைத்த காரியம் நடந்து விட்டது. நீ எனக்கு உதவியதற்கு நன்றி மன்னவா, மிக்க நன்றி. இனி எவர் வேண்டுமானாலும் இந்த அரசை ஏற்றுக் கொண்டு நாடாளுங்கள்’ என்று கூறி விட்டு செல்லத் துவங்கியவனை தடுத்து நிறுத்தினான் காசி ராஜன். ‘அன்புச் சகோதரனே, இது என்ன கூத்து, உனக்காக ராஜ்யத்தைப் பறித்துத் தர நான் இங்கு படை எடுத்து வந்தால் உன் சகோதரனும் ராஜ்யத்தை வேண்டாம் என்கிறான், நீயும் அதை ஏற்க மறுக்கிறாய். இங்கு என்ன நடக்கிறது இப்போது, என் மூளையைப் போட்டு ஏன் குழப்புகின்றீர்கள்? என்று கேட்டான். அலர்களின் சகோதரன் கூறினான் “காசி ராஜா நல்ல கேள்வி கேட்டாய் அப்பனே, நல்ல கேள்விதான் இது. உனக்கு அதன் காரணத்தை விளக்குகிறேன் கேள்.

எங்களுடைய தாயார் உடலளவில் மட்டுமே எங்களுடைய தந்தை ருதுத்வஜனின் மனைவியே தவிர அவள் ஒரு யோக மாதா ஆவாள். விதிப்படி என் தந்தையின் மனைவியாக மாற வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது அவளுக்கு. அவள் மூலம் நாங்கள் நால்வர் பிறந்தோம். அவள் யோகமாதா என்பதினால் எங்களுக்கு உலக ஆசையைத் துறந்து இல்லறத்தை விட்டு

விலகி பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கும் வகையில் செல்லும் வகைக்கான அறிவு புகட்டினாள். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக என் கடைசி சகோதரனுக்கோ உலகப் பற்றுடன் கூடிய வாழ்வை வாழும்படியான அறிவு புகட்டும்படி கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவனும் இல்லற சுகமே பெரும் சுகமென வாழ்ந்து வந்தான். அந்த சமயத்தில் இங்கு வந்த நான் அதைக் கண்டு கவலையுற்றேன். ஒரு யோகேஸ்வரியின் வயிற்றில் பிறந்த என் சகோதரன் இப்படி காட்டு மிருகம் போல சல்லாபத்தில் முழக்கிக் கிடப்பது அந்த உத்தம யோகேஸ்வரிக்கு அல்லவோ மகா பாபம் என்று எண்ணியே உன் உதவியை நாடி அவனை மீண்டும் யோக வாழ்க்கைக்கு மீட்டுக் கொண்டு வர முயன்றேன். அதற்கு ஒரே வழி அவனை முதலில் துக்கப்படுத்தி, தனிமைப் படுத்தி, மனம் மற்றும் உடல் வலிமையையும் இழக்க வைக்க வேண்டும் என்பதே. அதை செய்ததும் நான் விரும்பியது நிறைவேறிவிட்டது. என் கடமையும் முடிந்து விட்டது” என்றான்.

காசிராஜனும் தான் இத்தனை நாட்களும் எப்படி இப்படி ஒரு உன்னத வாழ்க்கையை தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்து விட்டேன் என வருந்தி, அந்த ராஜியத்தை அலர்களின் வம்சமே ஆளட்டும் என்று கூறிவிட்டு தன் இராஜ்யத்திற்குத் திரும்பச் சென்று விட அலர்களும் தன் ராஜ்யத்தை தன் பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்து விட்டு தன் சகோதரனுடன் கானகம் சென்று விட்டான். இப்படியாக அலர்கள் என்பவனின் கதை மூலம் எப்படியான பாக்கியத்தை தன்னை நாடி வரும் பக்தர்களுக்குத் தத்தர் தந்து கொண்டு அவர்களை நல்வழியில் அழைத்துச் செல்கின்றார் எனத் தெரிய வருகின்றது.

விஷ்ணுதத்தரும் தத்தாத்திரேயரும்

முன்னொரு காலம். விஷ்ணுதத்தன் என்ற ஒரு நல்ல அந்தணன் தன் மனைவியுடன் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தான். வேத ஒழுக்கங்களை கடைபிடித்த வண்ணம் மனதில் கடவுள் பக்தி நிறையவே

கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவன். அவனுடைய நல்ல நடத்தையைக் கண்டு அனைவரும் அவனிடம் பெரிதும் மரியாதை கொண்டு இருந்தனர். அவன் வீட்டுக்கு அருகில் ஒரு புளிய மரம் இருந்தது. புளிய மரங்கள் பேய், பிசாசுகள் வசிக்கும் என்று நம்புவார்கள். அது உண்மை என்பது போல அந்த மரத்திலும் ஒரு பிசாசு வசித்து வந்தது. தினமும் பூஜை புனல் காரங்களை முடித்த பின் விஷ்ணுத்தன் அங்கு வந்து நைவத்தியம் செய்த அன்னத்தில் சிறிது அன்னத்தை எதாவது பிராணிகள் சாப்பிட்டும் என்று எண்ணியபடி அந்த மரத்தின் அடியில் கொண்டு வந்து வைத்தப் பின்னர் உணவு அருந்துவது வழக்கம். தினமும் நடக்கும் ஒரு நியமம் அது. அந்த மரத்தின் கீழ் அவன் கொண்டு வந்து வைக்கும் அன்னத்தை அவன் சென்ற பின் புளிய மரத்தில் இருந்த அந்த பிசாசு வந்து சாப்பிட்டு விடும். ஆனால் விஷ்ணுத்தனுக்கு தான் வைத்து விட்டுப் போகும் உணவை பிசாசுதான் சாப்பிடுகின்றது என்ற விவரம் தெரியாது. விஷ்ணுத்தன் கொடுத்து வந்த உணவினால் அவனுக்கு அது எந்தக் கெடுதலையும் செய்வது இல்லை. ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அது நிறைய தொல்லைகளைக் கொடுத்து வந்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல விஷ்ணுத்தனன் கொடுத்த உணவை அருந்திய அதற்கும் அவனைப் போலவே நல்ல குணங்கள் தோன்றலாயின. தான் பிறருக்கு கொடுக்கும் தொல்லைகள் தவறு எனத் தோன்றியது. தான் செய்து வந்த தீய காரியத்தை விட்டு விட்டது மட்டும் அல்ல தனக்கு உணவு தந்து வரும் விஷ்ணுத்தனுக்கு எதாவது உதவி செய்ய வேண்டும் என நினைத்தது.

தானோ ஒரு பிசாசு, எப்படி செய்வது, பல நாட்கள் அது பற்றி யோசித்த பின் ஒரு நாள் மனதில் தைரியத்தை வரவழித்துக் கொண்டு உணவு கொண்டு வந்து அந்த மரத்தின் கீழ் வைத்துக் கொண்டு இருந்த விஷ்ணுத்தனன் முன் திடீர் என்று சென்று தன் உருவத்தைக் காட்டியபடி நின்றது. அது மட்டும் அல்ல விஷ்ணுத்தனன் சுதாகரித்துக் கொள்ளும்

முன்பே அவனிடம் ‘ஐயா உனக்கு என்ன உதவி வேண்டும், என்னிடம் கேள். செய்கிறேன்’ என்றது. விஷ்ணுத்தனுக்கு ஒரே வியப்பு. ஒரு பிசாசு வந்து நம்மிடம் வந்து என்ன வேண்டும் கேள் என்று கூறுகின்றதே. ஆச்சரியத்தில் நின்றவனிடம் மீண்டும் கூறியது அது ‘பயப்படாதே அந்தணா, நான் உன் உப்பைத் தின்று வளர்ந்தவன். உன்னை எதுவும் செய்து விட மாட்டேன். இது சத்தியம். உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று கேள். என்னால் முடிந்தவறை அதை நிறைவேற்றித் தருகின்றேன்’

பிசாசு இத்தனைக் கூறுகின்றதே. சத்தியம் வேறு செய்கிறதே. உண்மையாக இருக்குமா, சரி உண்மையோ, பொய்யோ, அதனிடம் என்ன வரம் கேட்பது, இப்படியாக எண்ணியவாறு தன் மனைவியுடன் அது குறித்து கேட்டு ஆலோசித்தப் பின் மறுநாள் தனக்கு என்ன தேவை என்று வந்து வறுவதாக சொல்லி விட்டுச் சென்றான். இரவு முழுவதும் அவனும் அவனுடைய மனைவியும் அது குறித்து ஆலோசித்தனர். அவர்களுக்கு நெடு நாட்களாக மனதில் ஒரு ஆசை இருந்தது. தாங்கள் வசிக்கும் பகுதியின் எங்கேயோ ஒரு இடத்தில் தான் தத்தாத்திரேயர் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு இருந்தனர். மாபெரும் யோகியான அவரை சந்தித்து ஆசி பெற பலமுறை முயன்றும் பல்வேறு இடங்கள் சென்றும் இன்று வரை அவரை பார்க்க முடியவில்லை.

ஆகவே அந்த பிசாசின் உதவி பெற்று அவர் இருக்கும் இடத்துக்கு தங்களை அழைத்துச் செல்லும்படிக் கூறலாம் என முடிவு செய்தனர். மறுநாள் தன் எதிரில் மீண்டும் வந்து நின்ற பிசாசிடம் ‘உன்னால் முடிந்தால் எனக்கு தத்தாத்திரேயரின் தரிசனம் கிடைக்க வழி சொல்ல முடியுமா. அந்த உதவி செய்தால் மட்டும் போதும். வேறு எதுவும் தேவை இல்லை’ எனக் கேட்டார். தத்தர் பெயரைக் கேட்டதுமே பயந்து போய் அலறித் துடித்தது அந்தப் பிசாசு. ‘அந்தணே, என்னிடம் என்ன உதவி

கேட்கிறாய், உன்னை இந்நாள் வரை புத்திசாலி என நான் நினைத்தேனே அதைத் தவறு என்று காட்டுவது போல என்னைப் போய் தத்தாத்திரேயரிடம் அரைத்துப் போவாயா என்று கேட்கின்றயே, அது நடக்கக் கூடிய காரியமா , என்னைப் போன்றவர்கள் அவர் எதிரில் போய் நிற்க முடியுமா என யோசித்தாயா, அவர் என்னை பொசுக்கி விட மாட்டாரா , போகட்டும் வேறு எதுவும் வேண்டுமானால் கேள் தருகிறேன்' என்றது. விஷ்ணுதத்தனுக்கு வேறு எதுவும் தேவை இல்லை என்றே தோன்றியது. வேதமுறைகளில் தங்களுடைய வாழ்கை அமைதியாக ஓழுக் கொண்டு இருக்கையில் லௌகீக வாழ்விற்கு என்ன வேண்டும் என்று எண்ணிய பின் 'பரவாயில்லை விட்டு விடு. நான் எதோ கேட்டு விட்டேன் என்பதால் அதை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே என வருந்தாதே. நீ இப்படிக்கேட்டதே கூட எனக்கு எதோ உபகாரம் செய்து விட்டதாகவே நினைக்கின்றேன். ஆகவே மனம் வருந்தாமல் திரும்பச் செல். எங்களுக்கு வேறு எந்தத் தேவையுமே இனி இல்லை. எதோ தத்தாத்திரேயரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அதனால்தான் கேட்டேன். விட்டு விடு' என்று வறிவிட்டு வீட்டிற்குத் திரும்பச் செல்லத் துவங்கியவனை தடுத்து மீண்டும் அழைத்தது அந்தப் பேய். தனக்கு அத்தனை நாட்களும் உணவு தந்தவனுக்கு வாக்கு கொடுத்த பின் முடியாது என்று திருப்பி அனுப்புவது தவறல்லவா என சங்கடப்பட்டுக் கூறியது 'அந்தணனே, என்னால் முடியுமோ முடியாதோ பரவாய் இல்லை. நீ கேட்டு விட்டதினால் உனக்காக ஒரு காரியம் செய்கிறேன். என்காவது தத்தாத்திரேயர் கண்களில் தென்பட்டால் அவர் இருக்கும் இடத்தைத் உடனே வந்து உனக்கு தெரிவிக்கின்றேன். ஆனால் அங்கு என்னால் வர முடியாது. தூரத்தில் இருந்து அவரை அடையாளம் காட்டுகிறேன். நீதான் அவரிடம் சென்று சரணடைய வேண்டும். ஒன்றை கவனித்தில் பதித்துக் கொள். தத்தாத்திரேயர் லேசில் காட்சி அளிக்க மாட்டார். அவரை அடையாளம் கண்டு கொள்வதும் எளிது அல்ல. அவர் ஒரு மாயாவி. எந்த ரூபத்தில் வேண்டுமானாலும் இருப்பார். ஆகவே புத்திசாலித்தனமாக நடந்து

கொண்டு நீதான் அவரை பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்' எனக் கூறிய பின் சென்று விட்டது. சரி நீண்ட நாட்களாக நம் மனதில் இருந்த ஆசை அதன் மூலமாவது நிறைவேறுகிறதா பார்க்கலாம் என்று எண்ணியவாறு விஷ்ணுதத்தனன் போய் விட்டான்.

சிறிது நாள் சென்றது. ஒரு நாள் அந்தப் பேய் விஷ்ணுதத்தனிடம் ஓடி வந்து உடனே தன்னுடன் வருமாறு கூப்பிட்டது. அதனுடன் சென்ற விஷ்ணுதத்தனிடம் சற்று தூரத்தில் இருந்த ஒரு இறைச்சிக் கடையைக் காட்டி 'அதோ அங்கு செல், தத்தர் புலப்படுவார்' என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து ஓட்டம் எடுத்தது. விஷ்ணுதத்தனால் அந்த இறைச்சியின் நாற்றத்தை சகித்துக் கொள்ள இயலாமல் போயிற்று. அதனால் சற்று தூரத்தில் இருந்தே அங்கு நோக்கினான். சிலர் வந்து இறைச்சியை வாங்கிக் கொண்டு இருந்தனர். பின் வெகு நேரமாக ஒரு கந்தல் உடை உடுத்தியும் கண்கள் சிவப்பேறி நன்கு கள்ளைக் குடித்திருந்தவனுமான ஒருவன் மட்டும் அங்கேயே நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்ட விஷ்ணுதத்தன் அருவருப்புடன் இருக்கும் அவனா தத்தராக இருப்பார்.. சேச், சே .. நான் அந்த கேடு கெட்டப் பிசாசை நம்பி இப்படிப்பட்ட ஆசாரமற்ற இடங்களில் வந்து நின்றது கூடப் பாவம் என மனதில் சந்தேகப்பட்ட வண்ணம் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கயிலேயே, அவர் கண் எதிரிலேயே அந்த கந்தல் உடை உடுத்தி இருந்தவன் மறைந்து விட்டான். அட்டா..... எங்கு போய் விட்டான் அந்த கந்தல் உடை உடுத்தி இருந்தவன் என்று நினைத்தவாறே அங்கும் இங்கும் பார்த்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தவன் முன் வந்து நின்றது அந்தப் பிசாசு. 'அந்தணா நான் உனக்குக் முன்னரே கூறினேன் அல்லவா, தத்தர் ஒரு மாதிரியான ஆள், அவர் பக்தர்களைப் பரிட்சிக்க எந்த வேடத்திலும் வருவார் என. நீ இன்று உன் கண் முன் நின்றவரைக் கோட்டை விட்டு விட்டாயே. பரவாய் இல்லை. இன்னொரு சந்தர்பத்தைப் எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கலாம்' என்று சொல்லி விட்டு

அது சென்று விட்டது. விஷ்ணுதத்தன் மனம் வருந்தி வீடு திரும்பினான்.

இன்னும் சில நாட்கள் கழிந்தன. அந்தப் பேய் திடீரென வந்து உடனே தன்னுடன் வருமாறு அவரை அழைத்தது. சாலையில் சில நாய்கள் குரைத்தபடி பின் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க ஒரு பிச்சைக்காரன் தூரத்தில் சென்று கொண்டு இருந்தான். தூரத்தில் இருந்தவாறே அவனைக் காட்டிய பிச்சை, போ..போய் அவரைப் பிடித்துக் கொள் அவர்தான் தத்தாத்திரேயர்' என்று கூறி விட்டு ஓடி விட விஷ்ணுதத்தனும் அந்தப் பிச்சைக்கரானிடம் முன் சென்று அவரை விழுந்து வணங்கினான். தன்னை வந்து வணங்கியவனை தன் கையில் இருந்த ஒரு கம்பியினால் அடித்தார். 'ஓடிப் போடா பரதேசிப் பயலே.... என்னை வந்து ஏன் தொந்தரவு செய்கின்றாய் என்றவாறு கத்திக் கொண்டே பயங்கரமாக அடிக்கலானார் அந்தப் பிச்சைக்காரர் உருவில் இருந்த தத்தர். ஐயோ என அலறிக் கொண்டு விபுந்த விஷ்ணுதத்தன் வலி பொறுக்க முடியாமல் போதுமடா சாமி அந்தப் பிச்சையை நம்பிக் கொண்டு இங்கு வந்தால் முன் பின் தெரியாத இவன் என்ன ஏது என்று கேட்காமலேயே நம்மை இப்படி அடிக்கிறானே.. இனி வேண்டாம் இந்தப் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று வலி தாள முடியாமல் கத்தியபடி வீட்டிற்கு ஓடி வந்து தன் மனைவியிடம் விவரம் கூறிய பின் 'நமக்கு உள்ள மகிழ்ச்சி போதும் அம்மா, இனி நாமும் முன் போலவே நம் பாடு உண்டு, நாம் உண்டு என்று இருந்து விடலாம். என்னால் இப்படி முன் பின் தெரியாத மூடர்களிடம் சென்று அடிவாங்க முடியாது' என்று கூறி விட்டு வலி தாங்க முடியாமல் படுத்து உறங்கினர்.

இரவு நல்ல உறக்கம். அப்பொழுது விஷ்ணுதத்தக்கு மனதில் ஒரு துயரம் எழுந்தது. என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் இது.....ஒரு வேளை நான்தான் தவறு செய்து விட்டேனோ, இது என்ன பாழாய்ப் போன உடம்பு, அவன் அடித்ததும் ஏன் அடித்தாய் என்று கூடக் கேட்காமல் பேடிப் போல எழுந்து

ஓடி வந்து விட்டேனே. ஒருவேளை அந்த நாடகமும் தத்தர் வேண்டும் என்றே போட்டாரோ , இன்னும் அடி பரவாய் இல்லை என்று கூறி விட்டு அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்று இருந்தால் ஒருவேளை தத்தரை சந்தித்து இருப்பேனோ?, என பலவாறு மனம் எண்ணியது. மறுநாள் காலை உணவு படைக்கும் நேரத்தில் மீண்டும் அந்த பிசாசு வந்தது. ‘அந்தணா என்ன காரியம் செய்து விட்டாய் நீ, தத்தரின் அத்தனை சமீபத்தில் சென்று கூட உன் புத்தியை உபயோகிக்காமல் அவர் அடித்ததும் பேடி போல ஓடி வந்து விட்டாயே. நான் எத்தனை முறைக் கூறினேன். தத்தர் தன்னிடம் வருபவர்களை நன்கு சோதித்த பின்தான் அவர்களுக்கு காட்சி தருவார் என்று. போகட்டும் நான் வாக்கு தந்தபடி கடைசியாக இன்னும் ஒரே ஒரு முறை அவரை அடையாளம் காட்டுகின்றேன். அதிலும் நீ அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளாவிடில் உனக்கு தத்தரின் பாக்கியம் இல்லை என்றுதான் கருத வேண்டும்’ எனக் கூறி விட்டுச் சென்று விட்டது.

இன்னும் சில நாட்கள் சென்றது. தினமும் அந்தப் பிசாசு வரும் என எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார் விஷ்ணுதத்தன். ஒரு நாள் வழக்கம் போல வந்தது அந்தப் பிசாசு. சீக்கிரம் வா, உனக்கு அவரைக் காட்டுகின்றேன் எனக் கூறிய பின் தன்னுடன் விஷ்ணுதத்தனை அழைத்துச் சென்றது. தூரத்தில் ஒரு பரதேசி போலத் தோற்றம் தந்து கொண்டிருந்தவன் இறந்து கிடந்த கழுதை ஒன்றின் இறைச்சிகளை எடுத்து பறவைகளுக்குப் போட்டபடியும் அந்த மிருகத்தின் தோலை உறித்துப் பக்குவப் படுத்திக் கொண்டும் இருந்ததைக் கண்டான் விஷ்ணுதத்தன். அதுவே தத்தர் என்று கூறி விட்டு ஓடி விட்டது அந்தப் பிசாசு. மனதில் திடம். என்ன வேண்டுமானாலும் வரட்டும் இன்று அவரை விடக் கூடாது என்ற தீர்மானத்துடன் அவன் எதிரே சென்று ‘ஸ்வாமி சரணம்’ என இரு முறைக் கூறினான். கூறிவிட்டு அவர் பாதங்களில் விழுந்து அவர் பாதங்களை கெட்டியாகப் பற்றிக் கொண்டான். தன் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு இருந்த அவனை எட்டி உதைத்தார்.

திரும்பத் திரும்ப வந்து தன் கால்களைப் பற்றிக் கொண்டு 'தத்தா சரணம் , தத்தா சரணம் என கூறிக் கொண்டு இருந்தவனை எத்தனை வேகமாக அடித்தும் , 'தத்தா தத்தா' எனக் கதறியவாறு அவர் கால்களை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தபடி வலியைத் தாங்கிக் கொண்டு இருந்தான் விஷ்ணுதத்தன் . 'எழுந்திரு மகனே உனக்கு என்ன வேண்டும்' என்ற இதமான வார்த்தைகள் மேல் இருந்து வர, வலிகள் மறைந்து போக அண்ணார்ந்து பார்த்த விஷ்ணுதத்தனுக்கு தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. அற்புதமான தோற்றத்தில் காட்சி தந்தபடி நின்று கொண்டு இருந்தார் தத்தாத் திரேயர் .

அவரைச் சுற்றி எந்த மிருகமும், நாய்களும் இல்லை. பன்னீர் பூக்களின் மணம் மூக்கைத் துளைத்தது. எழுந்தான் தேவா சரணம் , தேவா சரணம் எனக் கூறியவாறே மனம் திருப்தி தரும் அளவில் அவரை வலம் வந்த பின் அவர் எதிரில் வந்து நின்றான் விஷ்ணுதத்தன் . பித்துப் பிடித்தவன் போல் அவரிடம் எதை எதையோ கூறிக் கொண்டு இருந்தவனை சாந்தப் படுத்தினார் தத்தர் . உனக்கு என்ன வேண்டும் என மீண்டும் கேட்டார் தத்தர் . சற்று நேரம் யோசித்தவன் வீட்டிற்கு சென்று மனைவியை கேட்டு விட்டு சொல்கிறேன் எனக் கூறுவது மடத்தனம் என நினைத்தான் . வந்தது வரட்டும் என முடிவாக அவரிடம் ஒரு வேண்டுகோளை வைத்து விட்டான் . ஸ்வாமி நாளைக்கு என் தந்தைக்கு திவசம் . நீங்கள் அங்கு வந்து உணவு அருந்த வேண்டும் . ஸ்வாமி எந்த விதமான உணர்ச்சிகளையும் காட்டாமல் சரி வருகிறேன் என்று கூறி விட்டார் .

பரம சந்தோஷம் விஷ்ணுதத்தனுக்கு . நம் வீட்டில் உணவு அருந்த தத்தர் வருகிறார் என்ற மகிழ்சி மேலிட வீட்டிற்கு ஓடிச் சென்று மனைவியிடம் அதைச் சொல்ல அவளும் பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் ஆகி, அவருக்கு என்ன சமைக்கலாம் , எப்படிப் பறிமாறலாம் என்றெல்லாம் எண்ணியவாறு

மனக் கோட்டைகள் கட்டியபடி இரவு முழுவதும் தூங்காமல் கணவருடன் அது குறித்துப் பேசிக் கொண்டு இருந்தப் பின் உறங்கினர். மறுநாள் காலை, திவசம் முடிந்தது. சாப்பிட வருகின்றேன் என்பவர் வந்திருப்பாரா என பார்க்க வெளியே வந்தவன் முன் நின்றார் தத்தர் வந்து விட்டார் தத்த பகவான் என்ற மகிழ்சி மேலிட இலைப் போட்டுப் பறிமாற ஆயத்தம் ஆனவளிடம் தத்தாத்திரேயர் கேட்டார் 'ஆமாம் திவசத்திற்கு சாப்பிட இரண்டு பிராமணர்கள் வேண்டுமே , இன்னொரு பிராமணன் எங்கே? விஷ்ணுதத்தன் அதிர்ந்து போனான். இன்னொரு பிராமணரை இப்போது போய் எங்கு தேடுவது , எப்படி அழைப்பது, 'இதோ மனைவியிடம் அவள் யாரைக் கூப்பிட்டு இருக்கின்றாள் எனக் கேட்டுச் சொல்கின்றேன்' என்று உள்ளே சென்று மனைவியிடம் விவரம் கூற அவளும் ஒரு கணம் திகைப்புற்றாலும் வருவது வரட்டும் என எண்ணியவாறு கண்களை மூடியபடி சூரிய பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்தாள். அவரிடம் நீங்கள் தான் பிராமணனாக வந்து எங்கள் சங்கடத்தைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று வேண்டினாள். கற்புக்கரசி அரைத்தால் செல்லாமல் இருக்க முடியாது என்பதால் அவள் முன் மற்றொரு பிராமணனாக வந்து நின்றார். அட்டா, தத்தருடன் அமர்ந்து சாப்பிட நான் அல்லவா கொடுத்து வைத்து இருக்க வேண்டும் என மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு கூறியவர் உடனே சென்று இரண்டாவது பிராமணராக தத்தர் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

முதல் பரிட்சையில் தேறிவிட்டான் விஷ்ணுதத்தன், அடுத்த சோதனையைத் துவக்க வேண்டும் என எண்ணிய தத்தர் மீண்டும் கூறினார், 'கேட்க மறந்து விட்டேனே, விஷ்ணு இலையில் சாப்பிட யார் வருகிறார்கள்? மீண்டும் ஒரு குழப்பம். இம்முறையும் அவன் மனைவி சற்றும் தயங்காமல் அக்னி தேவனையே வேண்டிக் கொண்டாள். அவள் சமைத்த அடுப்பில் இருந்தே வெளி வந்த அக்னி பகவானிடம் தங்கள் சங்கடத்தைக் கூறவும் அவர் 'கரும்பு சாப்பிட கூலியா, தத்தாத்திரேயருடன் அமர்ந்து சாப்பிட வேண்டும்

எனில் அதற்கு நான் அல்லவா கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும், ஒன்றும் யோசிக்காதே நான் வந்து சாப்பிடுகின்றேன் என பிராமணன் உருவில் வந்து இலையில் அமர்ந்தார். தத்தர் முகத்தில் புன் சிரிப்பு. இப்படிப்பட்ட திவசமே நடந்தது இல்லை என்று கூறும்படி அமைந்தது அது. சாப்பிட்ட பின் மனம் மகிர்ந்த தத்தர் அவனுக்கு 'நீ நினைத்த காரியம் நிச்சயமாக நடைபெற உனக்கு ஒரு மந்திரோபதேசம் செய்கின்றேன்' எனக் கூறி விட்டு அவருக்கு ஒரு மந்திரம் சொல்லித் தந்த பின் அனைவரும் சென்று விட்டனர். அவர்கள் சென்ற பின்னரே தங்களுடைய சுயநிலைக்குத் திரும்பிய அந்த தம்பதியினர் அடைந்த மகிழ்சிக்கு எல்லையே இல்லை. இப்படியாக வேறு எந்த விதமான காரியமும் செய்யாமல் நற்பண்புகளுடன் மட்டுமே வார்ந்து கொண்டு தன் கர்மங்களை முறைப்படி செய்து கொண்டிருந்து, நல் புத்தியுடனும் தெய்வ நினைவுகளுடன் மட்டும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்தத் தம்பதியினருக்கு தத்தரின் அருள் கிடைத்ததில் வியப்பு ஏது.

காலம் சென்று கொண்டு இருந்தது. தத்தரிடம் அத்தனை வரங்கள் பெற்று இருந்தும் விஷ்ணுத்தனுக்கு இறுமாப்பில்லை, அந்தத் தம்பதியரின் நடத்தையிலும் எந்த மாற்றமும் இல்லை. அவரிடம் இருந்து கிடைத்த வரத்தினையும் துஷ்பிரயோகம் செய்யவில்லை. எப்பொழுதும் போலவே வாழ்க்கைத் தொடர்ந்து கொண்டு இருந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் இருந்த கிராமத்திற்கு சற்று தள்ளி இருந்த ஒரு கிராமத்தில் மிகவும் துக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் ஒரு அந்தணத் தம்பதிகள். நன்றாக இருந்த அவர்கள் வார்க்கையில் சூறாவளி வீசுவது போல அந்த அந்தணன் சொல்ல முடியாத வியாதிகளினால் பீடிக்கப்பட்டு விட்டான். அவன் மனைவியோ இன்னமும் வயதுக்குக் கூட வரவில்லை. அந்த காலத்தில் செய்யப்பட்டு வந்த குழந்தைகள் திருமணத்தில் அவனுக்கு குழந்தைப் பருவத்திலேயே மனைவியாகி, தன் பெற்றோர் வீட்டில் வசித்து வந்தவள். வயதுக்கு வந்ததும் கணவனுடன் சேர்ந்து இருக்க அனுமதிப்பார்கள்.

ஒரு நாள் திடீர் என அவனுடைய பெற்றோர்கள் இறந்து விட்டமையால் அவனைக் கவனித்துக் கொள்ள ஆள் இல்லை. வயதுக்கு வந்ததும் தான் அங்கு போக வேண்டும் என்ற நியதியை உடைத்து எறிந்தாள். வியாதியினால் பீடிக்கப் பட்டு படுத்திருக்கும் கணவனுக்கு பணிவிடை செய்யவில்லை எனில் எதற்கு மனைவி என்ற பட்டம் வேண்டும். உடல் சுகத்துக்கு மட்டும் தானா கணவன், இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என்று அந்த இளம் வயதிலும் நிதானமாக சிந்தித்தாள். தன் பெற்றோர்களிடம் நியாயத்தை எடுத்துக் கூறிவிட்டு தானே அவன் வீட்டிற்கு சென்று அந்த இளம் பெண் அவனுக்கு சேவை செய்யத் துவங்கினாள். அப்படிப் பட்ட சமயத்தில் எவர் எவரோ அவளுக்கு விஷ்ணுத்தனின் பெருமைப் பற்றித் கூறியதால் தன் கணவனை அவரிடம் அழைத்துச் செல்ல முடிவு செய்தாள். ஆனால் அவனால் செல்ல முடியாத அளவு உடல் நிலை கெட்டு இருந்தது அவனுக்கு. ஆகவே அவனுக்குத் துணையாக தன் தந்தையை வீட்டில் வைத்து விட்டு தனியாகவே விஷ்ணுத்தனிடம் சென்று தங்களுடைய நிலைமையைக் குறித்துக் கூறி அழுதாள்.

வந்தவள் நிலையைக் கண்ட விஷ்ணுத்தன் தன் ஞான திருஷ்டியால் அவனுக்கு வந்திருந்த வியாதி பற்றி அறிந்து கொண்டார். வந்திருந்த வியாதிக் கான காரணம் அவன் செய்து இருந்த அளவற்ற பாபங்களே காரணம் என்பதினால் தத்தர் கொடுத்த மந்திரத்தை பயன் படுத்தி உடனே அவனைக் குணப் படுத்தினாலும் மீண்டும் அவன் அந்த பாபங்களினால் வியாதியை திரும்பப் பெறுவான் என்று தெரிந்து கொண்டு வந்தவளிடம் அவற்றை விவரமாக எடுத்துக் கூறினார். அந்தப் பாபங்கள் தொலைக்கப்பட்டால்தான் அவனுடன் இனிய வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ள முடியும் என்று விவரமாக அவர் எடுத்துரைத்ததும் அந்தப் பதிவிரதை தன்னுடைய கணவன் குணம் அடைய தான் என்ன வேண்டுமானாலும்

செய்வதற்கு தயாராக இருப்பதாகக் கூறியதால் முப்பத்தி மூன்று வருடங்கள் சில விரதங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றார். முன்னரே கூறியபடி தன் கணவன் குணம் அடைய தான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வதாகக் அவள் கூறியதால் அவளுக்கு அந்த விரதங்களை எடுத்து வைத்து தீட்சைத் தந்தார். கணவன் வீடு திரும்பிய அவளும் அவற்றை முறைப்படி கடைபிடிக்கத் துவங்க விரதத்தின் ஒவ் ஒரு பகுதியும் அவள் செய்து முழுக்க, முழுக்க அவன் வியாதிகளும் அவற்றுடன் விலகத் துவங்கி முற்றிலும் குணம் அடைந்து அந்த மங்கையுடன் சேர்ந்து இனிய வாழ்கை துவக்கலானான்.

தந்த மந்திரோபாசனையை தத்தர் கூறியபடியே பயன் படுத்தி தன்னால் முடிந்த அளவில் மக்களுக்கு சேவை செய்து வந்தார். அதைக் கண்காணித்துக் கொண்டே இருந்த தத்தாத்திரேயர் மிவும் மகிழ்சி அடைந்து அந்த விஷ்ணுத்தனின் சக்தியை அவருக்கு அறியாமலேயே பெருக்கிக் கொண்டு இருந்தார். அதுவே தத்தரின் பெருமைக்குச் சான்று. ஆக தத்தரிடம் சரணாகதி அடைந்தவர்கள் வாழ்வில் வளம் மட்டும் அல்ல நிம்மதியையும் பெறுவார்கள் என்பதில் ஐயம் இருக்க முடியுமா? தத்தரின் புகழை இப்படிச் கூறுவர். ஓ, தத்தத்திரேயா, பேரானந்தத்தைத் தரும் சிவனும், கிருஷ்ணருமானவனே, நீ நிர்வாண கோலத்தில் இருந்தாலும் நீயே குழந்தையானவர், அமைதிக்கு வழி காட்டுபவர், கடல் போன்ற விவேகத்தைத் தருபவர். எங்களுக்கு நீயே தேவன், கருணாமயி, எங்களைக் காத்து அருள்பவன், உன் நினைவோடு என்றென்றும் நாங்கள் வாழ்வதற்கு நீதான் அருள் புரிய வேண்டும்’.

அவதூத கீதை

உண்மையிலேயே அவதூத கீதை என்ற நூலை எழுதியது என்பது யார் என்பது எவருக்கும் தெரியாது. அதன் மூலப் பிரதி இருப்பதாகத் தெரியவும்

இல்லை. தத்தாத்திரேயர் மகா பெரும் யோகி என்பதால் அவர் வாய் மூலம் பதஞ்சலி என்ற முனிவருக்கு போதித்ததை மெல்ல மெல்ல வாய் மொழிச் சொல்லாக புழக்கத்தில் வந்து இருக்கலாம் என்றும் அதற்குப் பின்னரே எவரோ அதை ஒரு சமஸ்கிருத நூலாக எழுதி இருக்க வேண்டும் என்றே நினைக்கின்றனர். அவதூத கீதை நமக்கு பொருந்தாது. அது முற்றிலும் அனைத்து உலக வாழ்வையையும் துறந்துவிட்ட சாதுக்கள், சன்யாசிகளுக்காக கூறப்பட்டது. தத்தாத்திரேயரைப் பொறுத்த மட்டில் நிர்வாணத்தை ஏற்றவர்கள், அதாவது எவன் ஒருவன் முற்றிலும் தம்மை சரீரத்தின் வசியத்தில் இருந்து விலக்கிக் கொண்டு தான் ஒரு ஆத்மா என்பதை உணர்ந்து நடக்கின்றானோ அவனே பிரும்மனை நெருங்க முடியும் என்பதை போதித்தவர். பற்றற்ற வாழ்வை மேற் கொள்ள வேண்டியதின் அவசியத்தை மீண்டும் மீண்டும் பலர் மூலம் விளக்கியவர். ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் அவதூத கீதையின் கருத்துக்கள் முழுவதும் உபனிஷத்துக்கள் மற்றும் பகவத் கீதையை ஒத்தே உள்ளது. அது 9 அல்லது 10 ஆம் நூற்றாண்டில்தான் இயற்றப் பட்டு இருக்க வேண்டும் என்பது போல் அந்த பாடல்களின் வார்த்தை உபயோகிப்புக்கள் காட்டுகின்றன. ஆஹம் பிரும்மஸ்மி அல்லது சிவோஹோம் என்ற 'நானே பிரும்மன்' என்ற தத்துவத்தை உள்ளடக்கியதே அவதூத கீதை. ஆந்த அவதூத கீதையின் மொத்த சாரம் இதுதான்.

'இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துமே உருவமற்ற ஒன்றான அவன் மட்டுமே. நான் என்ற உண்மையே அது. உருவமற்றவன் அவன், கானல் நீரைப் போன்று காட்சி அளிக்கும் அவன் இருக்கிறான் என்றால் நான் எப்படி வழிபடுவது என்கின்றாயா, உருவமற்ற உலகமே நானாகவே எனக்குள்ளேயே அடங்கி இருக்கும் பொழுது நீ ஏன் கவலைப் பட வேண்டும், உன் எண்ண அலைகளுக்கு அப்பால் அல்லவா நான் இருக்கின்றேன். மனதில் தான் எத்தனை எண்ண அலைகள், எத்தனை வண்ண நினைவுகள், நிற்காத கடல்

அலைகளைப் போல, எல்லையற்றுப் படர்ந்து உள்ள வானத்தைப் போல தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றதோ அவை, ஆனால் உனக்குத் தெரியுமா உன்னுள் தோன்றும் உருவமற்ற இலட்சக் கணக்கான அந்த சிந்தனைகள் கூட என்னால்தான் என்று. ஆனால் அவற்றுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டவன் நான்.

எனக்கு எந்தக் கர்ம வினைகளோ, நல்லவை, கெட்டவை என்றோ எதுவும் இல்லை. உன் உள்ளுக்குள்ளும் வெளியிலும் இருப்பது யார் தெரியுமா, அது நீயும் அல்ல, நானும் அல்ல. அது அந்த பரமாத்மனே. அவனே சிவன். உனக்கும் எனக்கும் உறவும் இல்லை, பிரிவும் இல்லை. உன்னைப் பார்க்கவோ, தொடவோ, உணரவோ, ஏன் முகர்ந்து பார்க்கவோ கூட முடியாது. நான் என்ற உன்னுள் இருக்கும் உனக்கோ எவரும் இல்லை. நீ என்ற உன் உள்ளத்தில் உள்ள ஆத்மா ஒரு சுதந்திரப் பறவை. உனக்கு பிறப்பால், இறப்பால், துக்கமும் இல்லை, மகிர்ச்சியும் இல்லை. எதற்குமே தொடர்பு இல்லாத நீ ஏன் இப்படி இடிந்து போய் அமர்கிறாய், அனைத்து உலக நிகழ்ச்சிகளையுமே பற்று இன்றி ஒரே மாதிரியாக நோக்கும் பொழுது மட்டுமே நீ சுதந்திரமானவன் என்பது புரியும். உண்மையின் உருவமே நீதான். உனக்கோ பிறப்பும் இல்லை, இறப்பும் இல்லை. அப்படி இருக்கும் பொழுது நான் யார் எனவும், நான் யார் என்பது தெரியும் என்றும் நீ என் எண்ண வேண்டும்.

நான் நானாகவே இருக்கின்றேன். நானே சிவன் என்பதினால் நான் எப்படி அவரைப் பார்த்து இருக்க முடியும், பார்த்திருக்க முடியாத அவரை நான் எப்படி வணங்க முடியும், எப்படி ஒரு பாத்திரம் உடைந்தால் அதன் உள்ளுக்குள் உள்ள கண்களுக்குப் புலப்படாத காற்று வெளியில் உள்ள காற்றுடன் கலந்து கண்களுக்குப் புலப்படாமல் கலைந்து விடுகின்றதோ அப்படித்தான் மனமும் இறைவனுடன் கலந்து விட வேண்டும். என்னைப்

பொறுத்தவரை அதில் இரண்டு உருவங்களுக்கு இடமே இல்லை. உலகம் முழுவதும் வியாபித்து உள்ளது ஒன்றே ஒன்றுதான். அதில் நான் என்றோ, நீ என்றோ எதுவும் கிடையாது. நான் என்பது நானாகவே உள்ள அவனுக்கு மட்டுமே தெரியும். மாயா, மாயா என்கின்றோமே, அதற்கு என்ன உருவம், அப்படி மாயா என்ற ஒன்று இல்லை. ஏன் என்றால் அதுவும் கூட நான்தான். ஆரம்பமும் இல்லை, முடிவும் இல்லை என்ற எனக்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. பிரும்மனே அனைத்து உலகமும். அந்த பிரும்மனும் நானேதான். நான் என்பது ஆணா இல்லைப் பெண்ணா எனப் யோசிக்கின்றாயா, அதற்குதான் உருவம் இல்லை என்றேனே. நான் சுதந்திரமானவன், எந்த கட்டுப்பாட்டென்ற வீட்டுக்குள்ளும் அடைபட்டுக் கிடக்காதவன். அந்த பிரும்மனே நான்.

ஒரு இடத்துத் தண்ணீரும் இன்னொரு இடத்துத் தண்ணீரும் ஒன்றாகக் கலந்தால் இரண்டும் தண்ணீர் ஆகத்தான் இருக்கும் என்பதில் எனக்கு ஐயம் இல்லை. ஆகாயம் உலகம் முழுவதும் வியாபித்து இருப்பது போலத்தான் நானும் உலகம் முழுவதும் பரவி உள்ளேன். எனக்கு ஆசிரியர் என்று எவரும் இல்லை, சிஷ்யர்களும் இல்லை. எந்தத் தொழிலும் இல்லை. உள்ளுக்குள் உள்ள மனமே நீ ஏன் அழுகின்றாய், எவருக்காக அழுகின்றாய், நான் நானேதான் என்று நினைத்துக் கொள். மனதையும் உன் ஆத்மா என நினைக்கின்றாயே இரண்டையும் ஒன்றாக்கிக் கொள். அமுதம் போன்ற உணர்வு கிடைக்கும். எப்போது பிறப்பும் இல்லை, இறப்பும் இல்லை, தொழிலும் இல்லை, கடமையும் இல்லை, அனைத்தும் அவரே என்று ஆகிவிட்டதோ பின் அவரை ஏன் பிரித்துப் பார்க்கின்றாய், உலகம் முழுதும் ஒன்று போலவே உள்ளது. மாயா என்பதே ஒரு மாயைதான். இந்த வையத்தில் பிரிவு இல்லை. அனைத்துமே அந்த பிரும்மான சிவம்தான். மனமே, நான் என்பதற்கு அன்னையும் இல்லை, தந்தையும் இல்லை, மகனும் இல்லை, மகளும் இல்லை, சொந்த பந்தம் என்று கூற

எதுவும் இல்லை. இரவும் பகலும் இல்லை. துயரமும் இல்லை. மகிர்சியும் இல்லை என்னும் பொழுது என் துயரத்தில் முழுக நீ ஏன் நினைக்கின்றாய்,

ஒரு யோகி எப்படி இருக்க வேண்டும் தெரியுமா, நேற்றல்ல, இன்றல்ல, நாளை கூட எனக்கு ஒன்றும் இல்லை என எவற்றிலும் பற்றின்றி, எதனுடனும் ஐக்கியம் ஆகாமல் இருக்க வேண்டும். தனியாக வாழப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். மனம் அமைதியாக ஆனந்தமாக, நிறைவுடன் இருக்க வேண்டும். நானே சிவம். பெயர்களுக்கெல்லாம் அப்பால், பேச்சுக்களுக்கெல்லாம் அப்பால், ஐம்புலன்களுக்கும், எண்ணங்களுக்கும் எல்லாம் தாண்டி நான் இருக்கிறேன். நகைகளுக்கு ஆசிரியர் என்ற ஒன்று உண்டா, அது செய்வதைப் பொறுத்துத்தானே பளபளக்கிறது. நாம் நம்மை அதாவது நம் மனதை ஒரு ஆகாயம் போல நிர்மலமாக, ஒரு தண்ணீரைப் போல சுத்தமாக, நெருப்பைப் போல ஜொலித்துக் கொண்டு நெருங்க முடியாதபடி வைத்திருக்க வேண்டும். எந்த நிலையில், எங்கிருந்தாலும் அதனால் பாதிக்கப் படாமல் இருந்து வர வேண்டும். யோகாவை எதன் மீதும் பற்று கொள்ளாமல் மெல்ல மெல்ல தொடர்ந்து கொண்முருக்கும் பொழுதுதான் யோகி ஒருவனுக்கு குணா என்ற பற்றில் இருந்து விடுதலை கிடைக்கின்றது.

உன்னை நீயே அறிந்து கொள்ள வேண்டும் எனில் விஷம் போன்ற உலக ஆசைகளைத் தொலைத்து விட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலையில் சென்று விட்டால் உன் உள்ளத்தின் உள்ளுக்குள்ளேயே அவை அனைத்தையும் உன்னால் உணர முடியும். வெளியில் இருந்து பார்க்கும் பொழுது தேங்காய்க்குள் உள்ளே அதன் சுவையோ, உருவமோ எப்படி இருக்கும் என்று கூற முடியுமா, அப்படித்தான் நீயும் காட்சி தர வேண்டும். உன்னை வைத்திருக்க வேண்டும். ஒரு யோகி ஆத்மாவையும், மற்றும் அனைத்தையும் துறக்கும் பொழுதே அனைத்தையும் பெறுகிறான். எப்பழு ஒரு பாத்திரம் உடைந்தால் அதன் உள்ளுக்குள் உள்ள கண்களுக்குப் புலப்படாத காற்று

வெளியில் உள்ள காற்றுடன் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் கலந்து விடுகின்றதோ அப்படித்தான் ஒரு யோகியின் மனமும் இறைவனுடன் கலந்து விட வேண்டும். எந்த ஒருவனின் வாழ்கையும் அவன் செய்யும் காரியங்களைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. யோகியின் வாழ்வோ அவற்றை எல்லாம் கடந்து இருக்க வேண்டும். தான் செய்ததை எல்லாம் சொல்லிக் கொண்டவண்ணமே தான் யார் என்பதை ஒருவன் காட்டிக் கொள்கின்றான். ஆனால் யோகியோ எதையும் சொல்வதும் இல்லை, செய்வதும் இல்லை. அந்த நினைவுகளுக்கு

எல்லாம் அப்பாற் பட்டவர் அவர். இறைவனுடன் தன்னை இரண்டரக் கலந்தவர். அவருக்குத் தனி வழி இல்லை. அவர் பேசத் தேவை இல்லை. அனைத்தையும் துறந்து விட்டு இறைவனுடன் தன் ஆத்மாவைக் கலந்து நிற்பவர்.

ஒரு குடிசையிலோ, நதிக் கரையிலோ, இல்லை மலைப் பகுதியிலோ எங்கிருந்தாலும் ஒரு யோகி பிரும்மனுடன் கலந்தே இருக்க வேண்டும். அவர் இறுதிப் பயணம் வேதங்கள் மீதோ, தோற்றங்கள் மீதோ, எண்ணற்ற செல்வங்கள் மீதோ இல்லாமலும், உலகின் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கை நோக்கியோ அமைவதில்லை. அவர் இறுதிப் பயணம் பிரும்மனை நோக்கியே அமைய வேண்டும். அதனுடன் இரண்டரக் கலப்பதையே தன் வழிப் பயணமாக இருக்க வேண்டும். யோகி ஒருவர் எந்த கடவுளையும் பார்ப்பதில்லை. சிவனோ, சக்தியோ, குண்டலினியோ, மூச்சைப் பிழுத்து பிராணாயம் செய்யவோ எதுவுமே அவருக்குத் தேவை இல்லை. நான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, அதுவும் பிரும்மனும் வேறல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்டு இருப்பவரே உண்மையான யோகி. சிவனுக்கு உருவம் இல்லை என்பதினால் அவருக்கு எந்த வண்ணமும் கிடையாது. நானே சிவன். எனக்கோ எந்த சொந்தமும் பந்தமும் இல்லை. நான் அஸ்தமனமாகாமல் என்றும் ஒளி தரும் சூரியன். அமிர்தத்தைப் போன்றவன் நான். எனக்கு

வெளிச்சமும் இல்லை, நான் இருட்டிலும் இல்லை, நான் பல உருவங்களில் இருந்தாலும் எனக்கென்று தனி உருவம் இல்லை. பல உருவங்களில் இருப்பதால் நான் வேறுவேறானவன் என்பது அர்த்தம் அல்ல. நான் என்ற உன்னுள் உள்ள நான் என்ற என்னுடைய இரகசியத்தை மட்டுமே உனக்குக் கூறுகிறேன். எனக்கு ஒன்றுமே தேவை இல்லை. துன்பமோ, இன்பமோ, உலக நியதிகளோ என் விவேகத்திற்கு இடையூறு செய்வதில்லை. என்னைக் கடவுள் என்றோ, கடவுள் இல்லை என்றோ கூற முடியாது. அவதூதருக்கு எந்தவித வெட்கமும் இல்லை. இந்த உலகமே சூன்யம். நிர்வாணத் தோற்றம் உடலளவில்தான், மனதில் இல்லை. சாலை ஓரத்தில் கிடக்கும் சிறு கந்தல் துணி மட்டும் போதும் அவர் நிர்வாணத்தை மாற்றிக் காட்ட. அவர் மனநிலை அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்டது. எந்த பந்தமும் அவருக்கு இல்லை. அவருக்கு நெருக்கமும் இல்லை. இந்த உலகமே மாயை. அதுவும் ஒரு கானல் நீரைப் போன்றதே.

ஓம்...தத்தத்திரேய நம:

தத்தாத்திரேயர் சரித்திரம் நிறைவு பெற்றது

பின்னூரை : இந்த புத்தகம் வெளியான கதை

என் வாழ்கையில் பல வினோதமான சம்பவங்கள் நடந்து உள்ளன. ஏன் அவை அப்படி நடந்தன என்றோ எப்படி நடந்தன என்றோ தெரியவில்லை. ஆனால் நடந்த ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு விசித்திரமான பின்னணி இருந்தன. அந்த பின்னணியில் எழுந்ததுதான் இந்தப் புத்தகமும். என் வாழ்வில் ஒரு நீரூழ்த்த நெருப்பாக கடந்த சில வருடங்களாக இருந்த தத்தாத்திரேயர் மீதான மன பக்தி இப்படி அவரைப் பற்றி ஒரு புத்தகம் எழுதும் அளவில் என்னை கொண்டு சென்றது மட்டும் இல்லை அதை தன் அவதாரமான கணபதி சச்சிதானந்த ஸ்வாமிகளின் அருளைப் பெற்றுக் கொண்டு எழுதும்படி அனுக்கிரகம் புரிந்து உள்ளார் என்பதை எண்ணும் பொழுது ஏற்பட்ட மன மகிழ்சிக்கு எப்படி உருவம் தர முடியும்? என் வாழ்க்கையில் நடந்த அனைத்தும் ஒரு விபத்து போலவே உருவானவை என நான் எண்ணுவதில்

வியப்பேது ? உண்மையில் நான் ஒரு எழுத்தாளன் ஆவேன் என நினைத்தும் பார்த்தது இல்லை.

சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நான் இந்தியாவில் மத்தியப் பிரதேசத்தில் இருந்த தேவாஸ் என்ற மாவட்டத்தில் மத்திய அரசு வேலையில் இருந்த பொழுது கடைசி பத்து அல்லது பதினைந்து ஆண்டுகளில் எனக்கு மிக நெருக்கமாக ஆயினர் சில மராட்டிய நண்பர்கள். அவர்கள் விடுமுறை நாட்களில் தத்த மந்திர் (தத்தாத்திரேயர் ஆலயம்) போகிறேன் என்று கூறி விட்டுப் போவார்கள். நானும் அவர்களுடன் கறிகாய் கடைகள் வரை சென்று விட்டு கறிகாய்கள் வாங்கிய பின் திரும்பி வந்து விடுவேன். ஒரு நாளும் தத்த மந்திர் எப்படி இருக்கும் என அவர்களிடம் கேட்டது இல்லை. அவர்களும் என்னை அழைத்ததும் இல்லை. ஆனால் மெல்ல மெல்ல என் மனதில் இனம் புரியாத ஒரு பிடிப்பு தத்தாத்திரேயரிடம் ஏற்படத் துவங்கியது. அதாவது தத்தாத்திரேயர் என்ற பெயரைக் கேட்டால் மனது மகிழ்சி அடைந்தது.

ஆண்டு நினைவு இல்லை. கலாவல்லி என்ற ஒரு பத்திரிகை எனக்கு வந்து கொண்டு இருந்தது. அதில் நாகராஜ சர்மா என்பவர் தத்த தரிசனம் என்று எழுதி வந்தார். அதை விடாமல் படித்தேன். ரேணுகா தேவி, தத்தாத்திரேயர், பரசுராமர் மற்றும் நெல்லி மரம் என்ற வார்த்தைகளைக் படித்த பொழுது மனதில் இனம் புரியாத இன்பம் ஏற்பட, படிக்கப் படிக்க இன்னமும் படிக்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது. கலாவல்லியை அதற்காகவே விரும்பிப் படித்தேன். நடுவில் அது வருவது நின்று விட்டது. நாட்கள் நகர்ந்தன. கடைசி சில வருடங்களாக அலுவலக விஷயமாக அடிக்கடி வெளி இடங்கள் செல்ல நேர்ந்தது. அப்பொழுது ஒரு முறை பெங்களூரில் ஒரு கடையில் கணபதி சச்சிதானந்த ஸ்வாமிகள் எழுதிய தத்தாத்திரேயர் சரித்திரம் புத்தகம் கிடைக்க அதை வாங்கிப் படித்தேன். மனதுக்கு மிகவும் பிடித்து இருந்தது.

அப்போதுதான் கணபதி சச்சிதானந்த ஸ்வாமிகளை காண வேண்டும் என மனம் நினைத்தது. மனதோடு நின்றுது. நடக்கவில்லை பல காரணங்களினால்.

இத்தனைக்கும் மைசூருக்கு பலமுறை அலுவலக சம்மந்தமாகப் போய் இருந்தேன். இப்படியே தத்தாத்திரேயருடன் மனதில் நெருங்கத் துவங்கியும் ஆலயம் சென்றதில்லை. ஒரு முறை உஜ்ஜயினி சென்று விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டு இருந்த பொழுது வழியில் பாமன்கேடா என்ற ஒரு கிராமத்தில் இருந்த ஆலயம் தூரத்தில் தெரிந்தது. டிரைவரிடம் அந்த கோவிலுக்குப் போய்விட்டு திரும்பலாம் என்று கூறிவிட்டு அங்கு சென்றேன். என் மனைவியும் உடன் இருந்தாள். அது தத்தாத்திரேயர் ஆலயம்தான். தத்தரின் சிலைக்கு எதிரில் கீழே உலோகத்திலான பிரும்மாண்டமான ஆமை இருந்தது. எங்கள் இருவருக்குமே அந்த ஆமை மற்றும் தத்தர் ஆலயம் இரண்டுமே மிகவும் பிடித்திருந்தன. அந்த ஆலய பண்டிதர் மராட்டியர். அரை குறை தமிழில் தத்தரின் பெருமைகளைப் பற்றிக் கூறுவார். அது முதல் பல முறை அங்கு சென்றோம். பிறகு உத்தியோகத்தில் இருந்து ஓய்வு பெற்றதும் பெங்களூர் வந்து வசிக்கலானேன். தத்தரைப் பற்றிய பல புத்தகங்களைப் வாங்கிப் படித்தேன். இணையதளங்களில் தேடினேன். மைசூர் சென்று கணபதி சச்சிதானந்த ஸ்வாமிகளை தரிசித்தேன். அவர் தான் எழுதி இருந்த புத்தகத்தையும் தந்து அதில் இருந்த விஷயங்களைப் பற்றியும் எடுத்துக் கொண்டு எழுதுமாறு ஆசி கூறினார். என் மனதில் அன்று நான் அடைந்த மகிழ்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அவர் கொடுத்த புத்தகங்களில் இருந்தும் சில விஷயங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு எழுத ஆரம்பித்தேன். புத்தகம் முடிந்தது. எழுதி வைத்து மூன்று ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. திடீரென இனம் புரியா காரணத்தினால் துர்காதேவி அம்மன் இணையதளத்தின் (www.durkadevi.com) மூலம் ஏன் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு உள்ளார் தத்தாத்திரேயர் என்பதை நினைக்கும் பொழுது பிரமிப்பாக உள்ளது. எத்தனை வருட என் கனவு பலித்துள்ளது! தான் நினைக்கும் பொழுது மட்டுமே தத்தர் வெளியே வருவார் என்பது தீர்கமாகப் புரிகின்றது.

தத்தத்திரேயர் துணை

பெங்களூர், இந்தியா

சாந்திப்பிரியா

இது குறித்து உங்களுடைய மேலான கருத்துக்களையும் விமர்சனங்களையும் எதிர்
பார்த்து நிற்கிறேன்.

nrj1945@gmail.com and nrj_1945@yahoo.com